

ဦးရဲရဲ

ကလေးများအတွက်

ရောင်ခြင်းရုပ်ပုံပြင်များ

၆၀၃

ကလေးများအဖို့ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးပုံပြင်များ

ဦးရဲရဲဦး

မာတိကာ

၁၊	လက်ရုံးပေါင်းတစ်ထောင်နဲ့ရန်သူ (မာရ်နတ်ကိုအောင်နိုင်ခြင်း)	၉
၂၊	လူသားစားသော ဘီလူးကြီး (အာဠာဝကကိုအောင်နိုင်ခြင်း)	၁၇
၃၊	အရက်မူးနေသော ဆင်ဆိုးကြီး (နာဠာဂီရိဆင်ကိုအောင်နိုင်ခြင်း)	၃၀
၄၊	လက်ညှိုးတစ်ထောင်ဖြတ်မည့်သူ (အင်္ဂုလိမာလကိုအောင်နိုင်ခြင်း)	၄၀
၅၊	မန်ကျဉ်းပင်သန္ဓေသူ ၅၁ (စိဉ္စမာနကိုအောင်နိုင်ခြင်း)	
၆၊	ဝါဒတစ်ထောင် တက်မြောက်သူ (သစ္စက ပရိပိုဇ်ကို အောင်နိုင်ခြင်း)	၅၇
၇၊	မြင့်မိုရ်တောင်ကို ပတ်သောနဂါး (နန္ဒောပနန္ဒကို အောင်နိုင်ခြင်း)	၆၅
၈၊	ကမ္ဘာငါးရာအသက်ရှည်သူ (ဗကဗြဟ္မာကိုအောင်နိုင်ခြင်း)	၇၁

ကလေးများအဖို့
အောင်ခြင်းရှစ်ပါးပုံပြင်များ
(အမှာစကား)

ကလေးတို့ရေ....

ဦးတို့ရဲ့ဘုရားရှင်ဟာ ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ၄၅၀၁ပတ်
 လုံး တိုင်းနိုင်ငံအနှံ့၊ ခရီးလှည့်လည်ပြီး တရားဒေသနာတွေ
 ဟောကြားခဲ့တယ်ကွယံ့။ အဲဒီအခါမှာ သူ့ကို ဆန့်ကျင်ရန်ပြုတဲ့
 လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအမျိုးမျိုး ကြံ့ခဲ့ရတယ်ကွယံ့။ သူ့ကိုရန်ပြု
 လာတဲ့ သူတွေအားလုံးကို ဘုရားရှင်ဟာ သူ့မှာရှိတဲ့ အတုမရှိတဲ့
 ကရုဏာတော်၊ မေတ္တာတော်၊ သည်းခံနိုင်စွမ်းတွေ၊ အနှိုင်းမဲ့ တန်ခိုး
 တော်တွေနဲ့ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့တာချည်းပဲတဲ့။

အဲဒီအထဲမှာ ထင်ရှားကြီးကျယ်တဲ့ အောင်မြင်ခြင်းရှစ်ခု
 ကို အောင်ခြင်းရှစ်ပါးရယ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက သိကြတယ်
 တဲ့။ နည်းနည်းကြီးတဲ့ ကလေးတွေဆိုရင် အဆိုတော်ကြီး
 ဒေါ်မေရှင် သီဆိုထားတဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံးကြိုက်ကြတဲ့ အောင်ခြင်း

ရှစ်ပါးသီချင်းကို ကြားဖူးကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဲဒီ
 ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ အောင်မြင်ခြင်းတွေကို ကလေးတို့တွေ
 လွယ်လွယ်ကူ ဖတ်ရှုနိုင်ရအောင် ဦးက ပုံပြင်ကလေးတွေလို
 ပြန်ပြောပြဖို့ ဒီစာအုပ်ကလေးကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးကလေးတို့ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညို
 နိုင်ကြပါစေ။ လိမ္မာတတ်သိတဲ့ ကလေးတွေ ဖြစ်ကြပါစေလို့
 ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ်။

ကလေးတို့ရဲ့ဦး
(ဦးရဲ့ရဲ့ဦး)

လက်ကိုင်ပုံနှိပ်စာအုပ်များ

ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း

လက်ရုံးပေါင်းတစ်ထောင်နဲ့ရန်သူ

(မာရ်နတ်ကိုအောင်မြင်ခြင်း)

အောင်ခြင်းရှစ်ပါးမှာ မာရ်နတ်သားကို အောင်မြင်ခြင်းက ထူးခြားတယ် ကလေးတို့ရဲ့။ ကျန်တဲ့ ခုနစ်ပါးက ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးမှ အောင်မြင်တာဖြစ်ပေမယ့် မာရ်နတ်ကို အောင်မြင်တာကတော့ ဘုရားမဖြစ်ခင်၊ ဘုရားဖြစ်လုဆဲဆဲမှာ အောင်မြင်ခဲ့တာကွဲ့။ အဲဒါကိုလည်း ခွဲခြားမှတ်သားထားရမယ်။

ဦးတို့ရဲ့ ဘုရားအလောင်းတော်မြတ်ဟာ ဘုရားဖြစ်တော်မူမယ့်နေရာမှာ သုဇာတာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလှူတဲ့ နို့ဆွမ်းကို ဘုဦးပေးပြီး မဟာဗောဓိပင်ရှိရာကို သွားတော်မူတယ်။ အဲဒီမှာ မြက်ထမ်းပုဏ္ဏားတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး သူလှူဒါန်းတဲ့ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ကြံတော်မူလိုက်တော့ ဗောဓိပင်ရင်းမှာ ပလ္လင်တော်ပေါ်

လာတော်မူတယ်။ ဘုရားရှင်ဟာ အဲဒီ ပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်တော်မူပြီး ဘုရားမဖြစ်ရင် မထဘူးဆိုတဲ့ခွဲနဲ့ တရားအားထုတ်နေတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ဘုရားရှင်ကို သိကြားမင်း၊ ဗြာဟ္မာမင်းအပါအဝင် နတ်တွေ၊ ဗြာဟ္မာတွေက ပန်းခိုင်တွေ၊ နံ့သာမွှေးတိုင်တွေနဲ့ လာပူဇော်နေလိုက်ကြတာ သဲသဲလှုပ်ပဲတဲ့။ သိကြားမင်းကလည်း ခရုသင်းမူတ်လို့၊ ဗြာဟ္မာမင်းကလည်း ထီးဖြူမိုးလို့၊ ပတ္တမြားယပ်တို့၊ သားမြီးယပ်တွေကို ခတ်တဲ့ နတ်တွေကလည်း ခတ်လို့ပေါ့လေ။

အဲဒီအချိန်မှာ နိမိတ်ဆိုးကြီးတွေဖြစ်ပေါ်လာတယ်တဲ့။ မဟာပထဝီမြေကြီးနဲ့ သမုဒ္ဒရာဟာ အပြင်းအထန် လှုပ်တယ်။ ဥက္ကာပျံတွေကျတယ်။ အခိုးအလျှံတွေထတယ်။ မှောင်အတိကျတယ်။ လေပြင်းတွေတိုက်ခိုက်ပြီး သစ်ပင်တွေ လဲတယ်။ အဲသလို နိမိတ်ဆိုးကြီးတွေဟာ မာရ်နတ် လာခါနီးရင်ဖြစ်နေကျ နိမိတ်ကြီးတွေပဲ။ မာရ်နတ်ဆိုတာက ဝသဝတ္တီဆိုတဲ့ နတ်ပြည်မှာနေတဲ့ နတ်သားတစ်ပါးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက နတ်ကောင်းမဟုတ်ဘူး။ လူတွေ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြမှာ၊ ဘုရားပွင့်တော်မူမှာကို အင်မတန် စိုးရွံ့တဲ့ နတ်ဆိုးတစ်ပါးပေါ့။

သူက နောက်လိုက် နောက်ပါတွေနဲ့ ရောက်လာတယ်တဲ့။ သူ့စီးလာတဲ့ ဆင်က အင်မတန်ကြီးတဲ့ ဂီရိမေခလာဆိုတဲ့ ဆင်ကြီးတဲ့။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း လက်ရုံး တစ်ထောင်ကို

ဖန်ဆင်းထားတယ်တဲ့။ အဲဒီ လက်ရုံးတစ်ထောင်လုံးမှာလည်း အစွမ်းထက်ပေ့ဆိုတဲ့ လက်နက်ဆန်း တစ်ထောင်ကို ကိုင်ဆွဲထား တယ်တဲ့။ သူ့နောက်ပါ အခြံအရံတွေကလည်း ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်းလာကြတယ်။ ဘယ် လောက် အင်အားများသလဲဆိုရင် ကြည့်လို့မဆုံးနိုင်အောင် ရှည် လျားတယ်တဲ့။ သူတို့ ကြွေးကြော်ဟစ်အော်လာကြတဲ့ အသံတွေ ကလည်း အဝေးကြီးက ကြားရပြီး မြေပြင်တောင် တုန်လှုပ်တယ်။ ဘယ်လောက်တောင်မှ ကြောက်စရာကောင်းသလဲဆိုရင် မာရ်နတ် နဲ့ သူ့စစ်သည်တွေကိုမြင်တော့ သိကြားမင်း၊ ဗြာဟ္မာမင်း အပါ အဝင် နတ်ဗြာဟ္မာတွေအားလုံးဟာ အလန့်တကြား ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးသွားလိုက်တာ၊ ဗောဓိပင်အောက်မှာ ဘုရားရှင်တစ်ပါး တည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်တဲ့။

အဲဒီအခါ မာရ်နတ်က ဘုရားရှင်ကို သူ့အားအကိုး ဆုံး လက်နက်ကိုးမျိုးနဲ့ တိုက်ခိုက်တော့တာပေါ့လေ။ ပထမ မုန်တိုင်းလက်နက်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ သင်္ကန်းတော် အနားစ ကလေးကိုတောင် လှုပ်အောင်မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ မိုးကြိုးလက် နက်ကိုသုံးပြန်တယ်။ ဒါလည်း ရှုံးပြန်တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ မွေးညှင်း ပေါက်လေး တစ်ပင်ကိုတောင် ရေစိုအောင် မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့။ နောက်တော့ ကျောက်ခဲမိုးရွာပြန်တယ်။ ဘုရားရှင် အပါးရောက် တော့ ပန်းကုံးပန်းလုံးကြီး တွေဖြစ်ကုန်တယ်။ နောက်တစ်ခါ

လက်နက်မိုးတွေ ရွာပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားရှင်ရဲ့ သင်္ကန်းတော်က ချည်မျှင်လေး တစ်မျှင်ကိုတောင် လောင်ကျွမ်းအောင် မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘုရားရှင် အနားရောက်တာနဲ့ အဲဒီ မီးကျိုးခဲတွေ ဟာ ပန်းတွေဖြစ်ကုန်တယ်။ နောက်တော့ ပြာပူမိုး၊ သဲပူမိုး၊ ညွန်ပူမိုးဆိုတာတွေ ရွာချပြန်တယ်။ အဲဒါတွေကလည်း စန္ဒကူးမှုန်တွေ၊ နတ်ပန်းတွေ၊ နံ့သာရည်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ နောက်ဆုံး အမိုက်မှောင်လက်နက်ကို သုံးပြန်တယ်။ နေရောင်တောင် ကွယ်ပျောက်သွားတယ်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အမှောင်ထုကြီး ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။ ဘုရားရှင်က သူ့ရောင်ခြည်တော်ကို ထုတ်လွှင့်လိုက်တော့ အဲဒီ အမိုက်တိုက်ကြီး ကွယ်ပျောက်သွားရောတဲ့။ မာရ်နတ်သုံးတဲ့ လက်နက်ကိုးမျိုးလုံး အသုံးမဝင်ဘူး ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။

အဲဒီအခါကျမှ မာရ်နတ်ဟာ သူ့ရဲ့ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး စက်လက်နက်ကို ထုတ်သုံးတော့တယ်တဲ့။ အဲဒီ လက်နက် ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းသလဲ ဆိုရင် မြေပေါ်ကိုကျသွားရင် အဲဒီမြေပြင်မှာ (၁၂)နှစ်လုံး မြက်ပင်တောင် မပေါက်နိုင်ဘူးတဲ့။ မိုးကောင်းကင်ပေါ် ပစ်လိုက်ရင်လည်း(၁၂)နှစ်လုံးလုံး မိုးတစ်ပေါက်မှ မကျအောင် မိုးခေါင်တယ်တဲ့။ မြင့်မိုရ်တောင်ကိုပစ်ရင် မြင့်မိုရ်တောင် နှစ်ခြမ်းကွဲတယ်တဲ့။ အဲသလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်နက်ဟာ ဘုရားအလောင်းတော်

ခြေရင်းရောက်တဲ့အခါ အစွမ်းမရှိတဲ့ ကြိုးခွေကလေးလိုပဲ ခွေခွေ
ကလေးသာ ဖြစ်နေတော့တယ်တဲ့။

ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ မာရ်နတ်သား ပြု
သမျှကို သည်းခံပြီး မေတ္တာစွမ်းနဲ့ပဲ ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့တယ်။ မာရ်နတ်
ဟာ ဘုရားအလောင်းတော်အပါးလည်း မကပ်ဝံ့ဘူး။ ဗောဓိပင်
ရှိရာအရပ်ကို သူ့စစ်သည်တွေနဲ့ ဝိုင်းရံပြီးတော့သာ

“သိဒ္ဓတ္တမင်းသား၊ ပလ္လင်ပေါ်ကဆင်းပေး”

လို့ပဲ အော်နေရတယ်တဲ့။ ဘုရားရှင်က သူ့ဘဝ
ပေါင်းများစွာပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ အကျင့်ပါရမီတော်တွေကို
မြေကြီးကို သက်သေထားပြီး သစ္စာဆိုတယ်။ အဲဒီအခါ အင်မတန်
ငြိမ်သက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မဟာပထဝီမြေကြီးဟာ အိုးထိန်းစက်လိုပဲ
သွက်သွက်လည်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ အသံမြည်တာကလည်း
ကောင်းကင်တုန်တယ်တဲ့။ အဲသည်လိုလည်းဖြစ်ရော၊ ဆောက်
တည်မရဖြစ်ပြီး မာရ်နတ်ဟာ သူ့လက်နက် တစ်ထောင်ကိုလည်း
လွှင့်ပစ်၊ စစ်အလံကြီးကိုလည်း လွှင့်ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးရောတဲ့။
သူပြေးတော့ သူ့နောက်လိုက်တွေလည်း တပ်ပျက်ပြီး ထွက်ပြေး
ကုန်တော့တာပေါ့ကွယ်။

အဲဒါဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပထမဆုံးအောင်မြင်ခြင်းပဲ
ကွယ့်။ မာရ်နတ်ထွက်ပြေးသွားတော့မှ နတ်တွေ၊ ဗြာဟ္မာတွေလည်း

ဘုရားအလောင်းတော် အပါးကို ပြန်ရောက်လာပြီး အရင်ကလိုပဲ ပူဇော်ကန်တော့နေကြတယ်။

အဲဒီတော့မှ အလောင်းတော်ဟာ ဆက်ပြီး တရား အားထုတ်လိုက်တာ အရုဏ်တက်အချိန်မှာ ဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်တော်မူတယ်တဲ့။

佛光山藏書

လူသားစားသောက်လှူကြီး

(အာဠာဝကကိုအောင်မြင်ခြင်း)

ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဟိမဝန္တာတောင် တန်းနားမှာ အာဠာဝီဆိုတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရှိတယ်။ အဲဒီ တိုင်း ပြည်က ဘုရင်နေထိုင်တဲ့ မြို့နန်းတော်မှာ ကြီးမားတဲ့ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးမှာ အာဠာဝကဆိုတဲ့ ဘီလူး ကြီးနေထိုင်တယ်။ သူက နတ်ဘီလူး ဆိုတော့ တန်ခိုးလည်းတော် တော်ရှိတယ်။ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းလေးပါကပဲ သူ့ကို “မွန်း တည့်ချိန် ညောင်ပင်အောက် ရောက်လာတဲ့သူကို အပိုင်စားစေ” လို့ ခွင့်ပေးထားတော့၊ သူက အဲဒီအချိန်ညောင်ပင်အောက် ရောက်လာ တဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှကို စားတော့တာပဲတဲ့။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီအာဠဝီပြည်က ဘုရင်ဟာ သူ့
 နောက်လိုက် နောက်ပါတွေနဲ့ တောကစားထွက်တယ်တဲ့။ တော
 ကစားထွက်တယ်ဆိုတာ အပျော်သဘော အမဲလိုက်တာကိုခေါ်
 တာလေ။ အဲသလိုနဲ့ သမင်တစ်ကောင်နောက်ကို လူစုကွဲပြီး သူ
 တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားလိုက်တာ တော်တော်ဝေးဝေး
 ရောက်မှမိတယ်။ ဒါကြောင့် သမင်ကိုသတ် ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီးပြန်
 လာခဲ့တယ်။ နောက်လိုက်တွေနဲ့တွေ့ရင် သူ သမင်ကိုတကယ်
 မိလာခဲ့ကြောင်း သက်သေပြရအောင်ပေါ့။ သူဟာ မောမောပန်းပန်း
 နဲ့ လာလိုက်တာ အင်မတန် အရိပ်ကောင်းတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးကို
 တွေ့လိုက်တော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ညောင်ပင်အောက် ဝင်နား
 တော့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က မွန်းတည့်ချိန်။ ညောင်ပင်ကလည်း
 ဘီလူးပိုင်တဲ့ ညောင်ပင်။ ဒီတော့ ဘီလူးက ဘုရင်ကိုစားမယ်လုပ်
 တာပေါ့။

ဘီလူးကိုမြင်တော့ ဘုရင်က ကြောက်ပြီး တောင်း
 ပန်တယ်။ သူမိလာတဲ့ သမင်ကိုစားပြီး၊ သူ့ကိုလွှတ်ဖို့ပေါ့။ ဘီလူး
 က မရဘူး၊ ငါ့ညောင်ပင်အောက်ရောက်ရင် အကုန်ငါပိုင်တယ်။
 သမင်ကိုလည်းစားမယ်။ သင့်ကိုလည်း စားမယ်လို့ပြောတာပေါ့။
 ဒီတော့ ဘုရင်ဟာ ဘီလူးနဲ့ အပေးအယူလုပ်တယ်။

“သင်ဘီလူး၊ ငါကား ဒီတိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်ပဲ။
 သင် ငါ့ကိုစားရင် လူတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်သာစားရ
 မယ်။ ငါ့ကို လွှတ်လိုက်ရင် သင်စားဖို့အတွက် တစ်နေ့

ကို လူတစ်ယောက် လွတ်ပေးလိုက်မယ်”

လို့ပြောတယ်။ ဒီတော့ ဘီလူးဟာလည်း “သင် ကတိတည်ပါစေ” ဆိုပြီး ဘုရင်ကို လွတ်ပေးလိုက်တယ်တဲ့။ နန်း တော်ရောက်တော့ ဘုရင်က အဲဒီကိစ္စကို မြို့ဝန်နဲ့ခေါ်ပြီး တိုင်ပင် တယ်။ မြို့ဝန်က “အရှင်မင်းကြီး ဘယ်နှစ်နှစ်၊ ဘယ်နှစ်လ၊ ဘယ် နှစ်ရက် လူလွတ်ပေးပါမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါသလဲ” လို့မေးတော့မှ ဘုရင်ကလည်း သတိရတယ်။ သူက ကြောက်လန့်ပြီး ဒီလိုအချိန် အပိုင်းအခြားကိစ္စကို ဘီလူးနဲ့ မပြောခဲ့မိဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် တစ် သက်လုံး ဘီလူးကို တစ်နေ့ လူတစ်ယောက်ကျ ကျွေးရမလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ မြို့ဝန်က ဒီကိစ္စ ကျွန်တော့်တာဝန် ထားပါလို့ပဲ တာဝန်ယူလိုက်တယ်။

မြို့ဝန်က ပထမထောင်ထဲက သေဒဏ်ပေးထားတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို ခေါ်တယ်။ “သင့်ကိုမသတ်တော့ဘူး။ ညောင် ပင်စောင့်နတ်ကို ဒီထမင်းအုပ်နဲ့ သွားပူဇော်ချေ။ ပြီးရင် သင်လိုရာ သွားနိုင်တယ်” လို့ တစ်ဦးချင်းပြောပြီး တစ်နေ့ တစ်ယောက်လွတ် တယ်။ သေဒဏ်က လွတ်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ညောင်ပင် အောက်ရောက်သွားတဲ့ သူတွေအားလုံးဟာ ဘီလူးစားလို့ သေကုန် ကြရောတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ သေဒဏ်ကျခံရတဲ့ သူတွေကုန်တော့ တခြားအမှု နဲ့ ထောင်ကျနေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို လွတ်ပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ထောင်ထဲမှာရှိတဲ့ အကျဉ်းသားတွေဟာ တစ်နေ့ တစ်ယောက် ဘီလူးစားသွားလိုက်တာ ကြာတော့ကုန်ရောတဲ့။ လူတွေကလည်း

ရိပ်မိကုန်တယ်။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ သူတွေကို ဘုရင်က ဘီလူးစာ ကျွေးပစ်တယ်လို့ ကြောက်ရွံ့ပြီး ဘယ်သူမှ ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်ကြတော့ဘူး။

အဲဒီအခါကျတော့ ပစ္စည်းထုပ်တွေ ငွေထုပ်တွေကို ရုပ်ကွက်လမ်းတွေပေါ်မှာ ချထားတယ်။ ကောက်တဲ့သူကို တွေ့ရင် သူခိုးပဲဆို မင်းချင်းတွေကဝိုင်းဖမ်းပြီး၊ ဘီလူးညောင်ပင်ဆီပို့တယ်။ အဲဒီတော့ နောက်ဆို လမ်းပေါ်မှာ ဥစ္စာထုတ်တွေ့တာတောင် ကောက်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ တစ်မျိုးစီစဉ်ပြန်တယ်။ လူအိုတွေဟာ သေအံ့ဆဲဆဲလူတွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူအိုတွေ တစ်အိမ်တစ်ယောက် ပေးရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်မယ်လို့ မြို့ဝန်က ပြောတော့၊ ဘုရင်က အဲဒီအချက်ကို သဘောမကျဘူး။ ဒီလိုလုပ်ရင် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်လူတွေက အာဠဝီပြည်က လူတွေဟာ လူကြီးမိဘတွေရဲ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်တဲ့ သူတွေဆို ပြီး ဝိုင်းရှုံ့ချကြလိမ့်မယ်လို့ ကန့်ကွတ်တယ်။

ဒီတော့ မြို့ဝန်က “ဒါဆိုရင် ပုခက်ထဲကမွေးကင်းစ ကလေးတွေကိုပို့မယ်။ ကလေးတွေဆိုတော့ မိဘကလည်း သိပ် သံယောဇဉ်မဖြစ်သေးဘူး။ သူတို့ကလည်း မိဘကိုမသိတတ်သေး ဘူး” လို့ အကြံပေးတယ်။ မလွဲသာတော့ ဘုရင်လည်း သဘောတူ လိုက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကလေးတွေကို ပို့လိုက်တာ ကလေးတွေ ကုန်အုံအခြေအနေကို ရောက်သွားပြန်ရော။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမ တွေကလည်း တခြားတိုင်းပြည်ကို ထွက်ပြေးပြီး ကလေးမွေး

ကြတယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့တိုင်းပြည်မှာ ကလေးရှာမရတဲ့အဖြစ် ရောက်ရောတဲ့။ ဘီလူးကို ကျွေးလာလိုက်တာ (၁၂)နှစ်ရှိပြီ။ လူကလည်း လေးထောင်သုံးရာနှစ်ဆယ် ကုန်ပြီ။

ဘုရင်အကြံခက်နေတုန်း အမတ်တွေက “အရှင်မင်းကြီး မနေ့က အရှင်မိဖုရားက မွေးဖွားလာတဲ့ ကုမာရမင်းသားလေး ရှိနေပါတယ်” လို့လျှောက်ကြတယ်။ ဘုရင်ကလည်း ကိုယ့်သားအလှည့်ကျမှ ငြင်းလို့မကောင်း၊ တခြားနည်းလမ်းလည်း ရှာမရတော့။ သူ့သားတော်ကို ဘီလူးကျွေးဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရတယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘုရားရှင်ဟာ ပြုနေကျဝတ် အတိုင်း အရုဏ်တက်မှာ၊ ကျွတ်ထိုက်တဲ့သူကို ဉာဏ်နဲ့ရှာဖွေ ကြည့်တဲ့အခါ၊ အာဠာဝကဘီလူးနဲ့ ကုမာရ မင်းသားလေးကို မြင်သွားတယ်။ ကုမာရမင်းသားကလေးဟာ ဒီဘဝမှာ အရိယာသူတော်စင် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရဦးမှာမို့ မသေထိုက်။

အာဠာဝကဘီလူးဟာလည်း ကျွတ်ထိုက်တဲ့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ပြီးတော့ အဲဒီအကြောင်းကိုအမှီပြုပြီး တရားနာယူရလို့ လူနတ်ဗြာဟ္မာ အတော်များများ ကျွတ်တမ်းဝင်ဦးမှာကို သိတော်မူလို့၊ စံတော်မူနေတဲ့ သာဝိတ္ထိပြည်ကနေ အာဠာဝပြည်ကို ကြွလာတော်မူတယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်က ဘီလူးဟာ သူ့ဗိမာန်မှာ မရှိဘူး။ ဟိမဝန္တာတောင်မှာရှိတဲ့ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးကို ရောက်နေ

တယ်တဲ့။ ဘုရားအရှင်က ဘီလူးရဲ့ ဗိမာန်ရောက်တော့ တံခါးစောင့် ဘီလူးနဲ့တွေ့တယ်။ ဘုရားရှင်က

“ငါ တစ်ည ဒီမှာ စံတော်မူမယ်” ဆိုတော့ တံခါး စောင့်ဘီလူးက တောင်းပန်တယ်။ “အရှင်ဘုရား ဒီဗိမာန်ပိုင်ရှင် ဘီလူးဟာ အင်မတန် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတယ်။ ရတနာသုံးပါး ကိုလည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မတည်းပါနဲ့။”

ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်က လက်ခံတော်မမူဘူး။ “တံခါး စောင့် ငါ့အတွက်ပူပန်မနေနဲ့” လို့ ပြောပြီး ဘီလူးရဲ့ ဗိမာန်ထဲ ဝင်စံ နေလိုက်တယ်။ အထဲရောက်လို့ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အဆင်းကိုလည်း မြင်ရော၊ အဲဒီအာဠာဝက ဘီလူးရဲ့ မိန်းမ ဘီလူးမ တွေကလည်း ဘုရားကို ရိုရိုသေသေဝိုင်းရိုခိုးကြတယ်။ ဘုရားရှင် ကလည်း သူတို့ကိုတရားစကားပြောဆိုဆုံးမနေတယ်။ တံခါးစောင့် ဘီလူးကတော့ သူ့တာဝန်အတိုင်း နတ်သဘင်အစည်းအဝေး ရောက်နေတဲ့ သူ့သခင်အာဠာဝကဘီလူးကို ဘုရားရှင်က ဘုံဗိမာန် ထဲ ဝင်စံနေတဲ့အကြောင်း သွားပြောရတာပေါ့ကွယ်။ ဒီအကြောင်း ကိုကြားရတော့ အာဠာဝကဘီလူးဟာ သိပ်စိတ်ဆိုး သွားတာပေါ့။ သူဒေါသထွက်လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်တာ ကေလာသတောင်ထွဋ်တောင် အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာကွဲသွားတယ် တဲ့ကွယ့်။

“ အာဠာဝကတဲ့ဟေ့ ”

လို့ သူကြိမ်းဝါးလိုက်တဲ့ အသံဟာလည်း၊ ဟိမဝန္တာ တောင် တစ်တောင်လုံးတုန်သွားပြီး ဇမ္ဗူဒိတ်ကျွန်း တစ်ကျွန်းလုံး ကတောင် ကြားရတယ်။

အဲဒီနောက် အာဠာဝက ဘီလူးဟာ ဘုရားရှင် လွင့်ပါသွားအောင် ပြင်းထန်တဲ့ လေမုန်တိုင်းတွေ လွှတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင် သင်္ကန်းစ လှုပ်အောင်တောင် မတတ်နိုင်ရှာဘူး။ ကမ္ဘာပျက်မိုးလို မိုးတွေရွာစေပေမဲ့။ ဘုရားရှင်ကို မစိုစွတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျောက်ခဲမိုး၊ လက်နက်မိုးတွေ ရွာစေပြန်တယ်။ သူဟာ မာရ်နတ်က ဘုရားရှင်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ လက်နက်ကြီးကိုးမျိုးနဲ့ တိုက်ခိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်ကို ဘယ်လိုမှ ထိခိုက်နာ ကျင်အောင် မတတ်နိုင်ဘူး။

ဒါနဲ့ သန်းခေါင်ယံရောက်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့ အစွမ်း ထက်ဆုံး ဘွဲ့ဖြူလက်နက်ကို ထုတ်သုံးတော့တယ်။ လောကမှာ အစွမ်းအထက်ဆုံးဆိုတဲ့ လက်နက်ကြီး လေးခုရှိတယ်။ အဲဒါတွေ က သိကြားမင်းရဲ့ ဝရဇိန်လက်နက်ရယ်၊ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းရဲ့ သံတင်းပုတ်လက်နက်ရယ်၊ ယမမင်းရဲ့ မျက်စောင်းလက်နက်ရယ်၊ အခုပြောတဲ့ အာဠာဝကဘီလူးရဲ့ ဘွဲ့ဖြူလက်နက်ရယ်တဲ့။ အဲဒီ ဘွဲ့ဖြူလက်နက်ဟာ သမုဒ္ဒရာထဲ ပစ်ချလိုက်ယင်တောင် ရေ တစ်စက်မှမရှိအောင် ခမ်းခြောက် သွားနိုင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလက်နက်ဟာလည်း ဘုရားရှင်နားကိုရောက်တဲ့အခါ ခြေသုတ် ပုဆိုးဖြစ်သွားတော့တယ်တဲ့။

ကလေးတို့ရေ အာဠာဝကဟာ သူ့ရဲ့ အစွမ်း အထက်ဆုံး လက်နက်တောင် ဘုရားရှင်ကို ဘေးဥပါဒ်ဖြစ်အောင် မတတ်နိုင်တာကို တွေ့ရတဲ့အခါ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲလို့ ဆင်ခြင်တဲ့အခါ ဘုရားရှင်ဟာ မေတ္တာဘာဝနာပွားများနေတာကို သွားတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ မေတ္တာဘာဝနာ ပျက်အောင်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးရန်စကြိမ်းမောင်းတယ်။ “ငါ အခွင့်မပေးဘဲ ငါ့ဗိမာန်ထဲဝင်နေတယ်။ အခုထွက်” လို့ ပြောတယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း “သင်မစေနေချင်ရင် ထွက်မယ်” ဆိုပြီး ထွက်လာတယ်။ တကယ်တော့ အာဠာဝက ကျွတ်ချိန်တန်ပြီဆိုတာသိလို့ ခုလို စိတ်နှလုံးနူးညံ့လာအောင် အလိုလိုက်နေတာကွယ့်။ စိတ်နှလုံး နူးညံ့သွားတော့မှ ဟောပြောတဲ့ တရားဓမ္မကို အလွယ်တကူ နားဝင်မှာကိုး။

အာဠာဝက,က အကြံနဲ့ ဒီလိုတွေးတယ်။ ဒီရဟန်းကြီးဟာ ငါခိုင်းတိုင်းလုပ်တယ်။ ဒီတော့ငါ သူ့ကိုပင်ပန်းလာအောင် တစ်ညလုံး ဝင်ခိုင်းထွက်ခိုင်းမယ် သူမောပန်းတော့မှ ခြေနှစ်ချောင်းကကိုင်ပြီး မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်အောင် လွင့်ပစ်မယ်လို့ တွေးတယ်။ ဒီအကြံနဲ့ခိုင်းတယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း သုံးကြိမ်တိတိ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်တယ်။ သုံးကြိမ်ပြည့်တော့ ထွက်ခိုင်းပေမယ့် မထွက်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့် မထွက်သလဲလို့ အာဠာဝက,ကမေးတော့

“သင်ဘီလူးဟာ ငါ့ကို ခြေဖျားက ကိုင်ပြီး မြစ်တစ်ဖက်

ကမ်းကို လွင့်ပစ်မယ်လို့ ကြံစည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါမထွက်လို့” ဖြေတယ်။

ဒီတော့ အာဠာဝက,က ဒီရဟန်းကြီးဟာ ငါ့စိတ် က အကြံကိုတောင်သိနေတယ်။ ပညာရှိတစ်ပါးဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ ငါပြဿနာကို မေးရရင်ကောင်းမယ်။ သူ မဖြေနိုင်မှ သတ်မယ်လို့ တွေးတယ်။ အရင်အခါတွေတုန်းကလည်း လောကီဈာန်ရတဲ့ ရသေ့တွေဟာ ကောင်းကင်ခရီးနဲ့သွားရင်းနဲ့ သူ့ဗိမာန်ကိုမြင်ရင် စူးစမ်းချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ဆင်းလာကြတယ်။ အဲဒီရသေ့တွေကိုလည်း အာဠာဝကဘီလူးက သူ့ပြဿနာကိုမေးတယ်။ အဲဒီ ပြဿနာ လေးခုက ဒီလိုကလေးတို့ရဲ့။

- (၁) လောကမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမဆိုတဲ့ လူသတ္တဝါ တွေရဲ့ အမြတ်ဆုံးအရာဟာ ဘာလဲ။
- (၂) ဘယ်ကဲ့သို့သော အလေ့အကျင့်ဟာ အချမ်းသာ ဆုံးလဲ။
- (၃) အရသာတို့ထဲမှာ အကောင်းဆုံး အရသာဟာ ဘာလဲ။
- (၄) အသက်ရှင်နေရခြင်းမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရှင်သန် နေရခြင်းဟာ မြတ်သလဲ။

ဒီပုစ္ဆာကို ဘီလူးမေးရတာက အကြောင်းရှိတယ် တဲ့။ က သပဘူ ရား လက်ထက် တော်တုန်းက ဒီအာဠာဝက

ဘီလူးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဘီလူးနှစ်ကောင်ဟာ အဲဒီ ပြဿနာကို ကဿပဘုရားရှင်ဆီမှာ မေးလျှောက်ဖူးတယ်။ ရတဲ့အဖြေနဲ့ ပြဿနာကိုလည်း အာဠာဝကဘီလူးကို ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ပေး ခဲ့တယ်။ အခုကြီးလာတော့ အာဠာဝကဘီလူးဟာ မေးခွန်းတွေကို တော့ သတိရပါရဲ့။ အဖြေတွေကိုတော့ မေ့နေတယ်။ ဒီတော့ ကြုံတဲ့ရသေ့တွေကို မေးတယ်။ မဖြေနိုင်ရင် နှိပ်စက်နေကျ။

ဘုရားရှင်ကတော့ အလွယ်တကူပဲ ဖြေဆိုတော်မူ နိုင်တယ်။

- (၁) လောကမှာ သတ္တဝါတွေဟာ ရတနာသုံးပါးကို မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်ရခြင်းဟာ အမြတ်ဆုံးပဲတဲ့။
- (၂) ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရားဆယ်ပါးဟာ အချမ်းသာ ဆုံးပဲတဲ့။
- (၃) ဖြောင့်မှန်တဲ့စကားဟာ အကောင်းဆုံးအရသာ ပဲတဲ့။
- (၄) ပညာဖြင့် အသက်ရှင်ခြင်းဟာ အမြတ်ဆုံးပဲတဲ့။

အဲဒီအဖြေကိုကြားရတော့ အာဠာဝကဟာ သိပ် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သွားတယ်။ သူသိလိုတဲ့ တရားတွေကိုဆက် မေးတယ်။ ဘုရားရှင်က သံသရာဆင်းရဲက လွတ်စေနိုင်တဲ့တရား တွေကိုဟောတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားလည်းပြီးရော အာဠာဝက ဘီလူးဟာ အတိတ်က ပါရမီကလည်း ပါလာတော့ သောတပန်

ဖြစ်သွားရောတဲ့။

အဲသလို ဘုရားရှင်လည်း တရားဟောပြီး....

မိုးသောက် အရုဏ်ကလည်း လင်းလာ....

ဘေးကနေနားထောင်ရတဲ့ နတ်အပေါင်းကလည်း
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဟစ်ကြွေး။

အဲဒီအချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ မင်းချင်းတွေက
လည်း ဘီလူးစားဖို့ မင်းသားလေးကို လာပို့တာနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေ
တယ်တဲ့။ ဘီလူးက တရားရနေပြီဆိုတော့ ဘယ်စားတော့မလဲ၊
ဘုရားရှေ့မှာဆိုတော့ ဒီလို အပို့ခံရတာကိုပဲ သူက တော်တော်ရှက်
နေပြီ။ ဒီတော့ သူပိုင်တဲ့ မင်းသားလေးကို ယူပြီး ဘုရားရှင်ကိုကပ်
တယ်။

“အရှင်ဘုရား အလိုရှိရာ ပြုတော်မူပါ” လို့ လျှောက်
တယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း ဒီမင်းသားဟာ တစ်နေ့ တရားထူး
ရမယ့်သူဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကြိုမြင်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းချင်း
တွေကို ပြန်ပေးပြီး

“မင်းသားလေးကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်မွေးမြူ
ကြ... ကြီးပြင်းသောအခါမှ ငါ့ဆီ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြ”
လို့ အမိန့်ရှိတယ်။

မင်းချင်းတို့က ကလေးကိုယူပြီး ပြန်လာတော့
လမ်းမှာတွေ့တဲ့သူတိုင်းက “ကလေးက သေးလွန်းအားကြီးလို့

ဘီလူး မစားချင်လို့ ပြန်ယူလာကြတာပဲလို့ ထင်တယ်။ မင်းကြီး
လည်း မြင်တော့ ဒီလိုပဲထင်တယ်။ နောက် မင်းချင်းတွေ လျှောက်
တင်မှ အဖြစ်မှန်ကိုသိရတယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ ဘုရားရှင်ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး သာလာ
ဝတီဥယျာဉ်မှာ ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ
အဲဒီကျောင်းမှာ ဝါကပ်တော်မူတယ်တဲ့။ အဲဒါကတော့ အင်မတန်
ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘီလူးကြီး အာဠာဝကကို ဘုရားရှင်က အောင်မြင်
တော်မူခန်းပေါ့ကွယ်။

အထွတ်အမြတ် အကျိုးစီးပွား

အကျိုးစီးပွား အကျိုးစီးပွား

အရက်မူးနေသော ဆင်ဆိုးကြီး

(နာဠာဂီရိဆင်ကို အောင်မြင်ခြင်း)

နာဠာဂီရိဆင်ကြီးအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီဆင်ကြီးကို အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး ဘုရားရှင်ကို ရန်မူခိုင်းတဲ့ ဒေဝဒတ်ကစပြီး ပြောရမယ်ကွယ့် ကလေးတို့ရဲ့။ အဲဒီတုန်းက ကောသမ္ဘီပြည်မှာ သီတင်းသုံးနေတယ်။ အဲဒီက လူအပေါင်းဟာ ဘုရားရှင်ဆီမှာလည်း စုရုံးဆည်းကပ်ကြတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်သား အကျော်အမော်တွေဖြစ်တဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလန်၊ ရှင်မဟာကဿပ ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်တွေဆီမှာလည်း ဆည်းကပ်စုရုံးကြတယ်။ ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဒေဝဒတ်ဆီကို တော့ ဘယ်သူမှ စုရုံးဆည်းကပ်မှု မပြုကြဘူးတဲ့။

ဒီတော့ ဒေဝဒတ်ဟာ အထင်လွဲတယ်။ ငါဟာ သာကီဝင်မင်းမျိုး ရဟန်းပြုတဲ့သူလည်းဖြစ်တယ်။ ဘုရားနဲ့လည်း

ယောက်ဖတော်တယ်။ ငါ့ဆီကို လူတွေကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှု မပြုဘူးဆိုတာ၊ ဘုရားက ငါ့အကြောင်းတွေ မကောင်းပြောထားလို့ဘဲ ဖြစ်မယ်လို့တွေးတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကို ကြည်ညိုမယ့်လူ ရှာရမယ်လို့ကြံတယ်။ ဒီလိုရှာဖို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ အရွယ်ရောက်စ အဇာတသတ်မင်းသားကို သွားတွေ့တယ်။

ဒေဝဒတ်ဟာလည်း ပေါ့သေးသေးတော့ မဟုတ်ဘူး။ လောကီသမထ အဘိဉာဏ်တန်ခိုးရှိတဲ့ သူဆိုတော့ အဇာတသတ်ရှိတဲ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုသွားတယ်။

ဟိုရောက်တော့ သူက သူ့ကိုယ်သူ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ယောင်ဆောင်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတွေရစ်ပတ်နေအောင် ဖန်ဆင်းတယ်။ပြီးတော့ ကောင်းကင်ကနေ ပျံသန်းသွားပြီး အဇာတသတ် ရင်ခွင်ထဲဝင်ထိုင်ချလိုက်တာပေါ့။ အဇာတသတ် သိပ်ကြောက်လန့်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ ဒေဝဒတ်က နဂိုရဟန်းအသွင် ပြန်ယူပြီး ... ငါဟာ ဒေဝဒတ်ပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဇာတသတ်လည်း ဒီလို တန်ခိုးပြတာကိုမြင်ပြီး သိပ်ကြည်ညိုသွားတယ်။ နေ့စဉ် ရထားငါးရာနဲ့သွားပြီး ပူဇော်ကန်တော့တယ်။ ဒီတော့ ဒေဝဒတ်လည်း ဘဝင်မြင့်လာတာပေါ့။ ငါလည်း ဘုရားနဲ့ပြိုင်ပြီး ဘုရားတစ်ဆူ လုပ်မယ်လို့ ကြံလိုက်တယ်။ အဲသလို ကြံလိုက်တာနဲ့ သူရထားတဲ့ သမထတန်ခိုးတွေ အကုန်ပျောက်ကုန်ရောတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘုရားရှင်ဟာ နောက်ပါရဟန်း

တွေနဲ့အတူ ရာဇဂြိုဟ်ကိုကြွလာပြီး ဝေဠုဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်း သုံးတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဘုရားရှင် တရားဟောနေတုန်းမှာ ဒေဝဒတ်ကရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့...

“အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားဟာ သက်တော်ကြီးပြီ အေး အေးသက်သာနေသင့်ပြီ။ တပည့်သံဃာတွေကို ကျွန်ုပ် အား လွှဲပေးပါလော့”

လို့တောင်းတယ်။ ဘုရားရှင်က...

“သင့်အလုပ် သင်လုပ်။ ဒါ သင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး”

လို့ငြင်းတော့ ဒေဝဒတ်က ဇွဲမလျှော့ဘဲ သုံးကြိမ် တိုင်တိုင်လျှောက်တော့...

“ဒေဝဒတ် ငါဟာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလန်တို့လို ငါ့၏လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံတို့ကိုပင် ရဟန်း သံဃာများ လွှဲပေးမည်မဟုတ်.... သင့်ကဲ့သို့ တံတွေးနှင့်တူသော ရွံ့ရှာဖွယ်ပစ္စည်းများကို သုံးစွဲနေသူအား ဘာကြောင့် လွှဲပေးရမည်နည်း”

လို့... ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ ဒါဟာ ပရိသတ်အလယ်မှာ သူ့ကိုစော်ကားတာပဲဆိုပြီး ဒေဝဒတ် က စိတ်ခုသွားတယ်။ ရဟန်းတွေကလည်း ဘုရားရှင်အမိန့်နဲ့ ဒေဝဒတ်ကို ပကာသနိယကံ ပြုတယ်။ ပကာသနိယကံပြုတယ် ဆိုတာက ဝိုင်းကျဉ်တာပါပဲ။ ဒေဝဒတ် ပြောသမျှ ပြုသမျှတွေ

မှန်သမျှဟာ ဘုရားနဲ့လည်း မပတ်သက်၊ တရားနဲ့လည်း မပတ်သက်၊ သံဃာနဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူးလို့ အများသိအောင် ကြေညာတာ။

ဒေဝဒတ်ကလည်း အဇာတသတ်ကို မြောက်ပေးတယ်။ မင်းလည်း မင်းအဖေကို သတ်ပြီး ဘုရင်လုပ်။ ငါလည်း ငါ့ယောက်ဖ ဂေါတမကိုသတ်ပြီး ဘုရားလုပ်မယ်။ နောက်ဆုံး ဒေဝဒတ်က ညှဉ်းပန်းသတ်ခိုင်းတာနဲ့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်လိုက်တာ ဘုရင်ကြီးလည်း သေပါရော။

ဒီတော့ အဇာတသတ်ဆီ ဒေဝဒတ်ကသွားပြီး ဘုရားကိုသတ်ဖို့ လေးသည်တော်တွေ တောင်းတယ်။ အဇာတသတ်လည်း ဒေဝဒတ် တန်ခိုးမရှိတော့ဘူးဆိုတာ မသိဘူး။ ဒီတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ အကူအညီပေးရတယ်။ ဒေဝဒတ်က ပထမ လူတစ်ယောက်ကို လေးမြားနဲ့ သတ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒုတိယ နှစ်ယောက်ကိုတော့ အဲဒီလူပြန်လာရင် လမ်းကစောင့်သတ်ဖို့လွှတ်တယ်။ တတိယ လေးယောက်ကိုတော့ ရှေ့က နှစ်ယောက် ပြန်လာရင် လမ်းကစောင့်သတ်ဖို့လွှတ်တယ်။ စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမ အဖြစ်နဲ့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် လွှတ်လိုက်တာ နောက်ဆုံး အသုတ်က ဆယ့်ခြောက်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။

ပထမဆုံးသွားတဲ့ သူသတ်သမားဟာ ဘုရားရှင်ကို မြင်တာနဲ့ လက်နက်ချပြီး ရှိခိုးကန်တော့တယ်။ သူ့အပြစ်ကိုဖော်ပြောပြီး တောင်းပန်တယ်။ ဘုရားရှင်က သည်းခံပြီး တရားဟော

တော့ ချက်ချင်းပဲ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီယောက်ျားကို လမ်းမှာစောင့်နေပေမယ့် မတွေ့လို့ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ သူနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဒီလိုပဲ ဆီးကြိုတရားဟောလိုက်တာ သတိသံဝေ,ရကုန်သတဲ့။ ဘုရားရှင်ကို တွေ့ပြီး အကျွတ်တရားတွေ ရကုန်တယ်။ ဒေဝဒတ်ဟာ သူ့အကြံမအောင်တာသိတော့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါကိုယ်တိုင်လုပ်ကြံမယ်လို့ တွေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဘုရားရှင် ဂိဇ္ဈကုတ်တောင်ခြေမှာ စကြံကြံနေတုန်း ဒေဝဒတ်ဟာ တောင်ပေါ်ကနေ ကျောက်တုံးကြီးကို လှိမ့်ချလိုက်တယ်။ တောင်ထွဋ်နှစ်ခုက ကျောက်တုံးကြီးကို ခံထားလို့ ဘုရားပေါ်မကျဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကွဲသွားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးက ကျောက်စတစ်စပဲ့ပြီးစင်လို့ ဘုရားရှင် ခြေမတော်ဟာ သွေးထွက်အောင် အနာတရဖြစ်သွားတယ်။ ဇီဝက,က ကုသပေးလို့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဒဏ်ရာတွေဟာ တစ်ညတည်းနဲ့ ပျောက်သွားပါတယ်။ စိုးရိမ်နေတဲ့ ရဟန်းတွေကို ဘုရားရှင်က “မစိုးရိမ်ကြနဲ့၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ အသက်ခန္ဓာကို ဘယ်သူကမှ ဖျက်ဆီးလို့မရဘူး” လို့ဖြေသိမ့်စကားပြောရတယ်။

ဒေဝဒတ်ကတော့ သူ့အကြံကိုမလျော့ဘူး။ ဒီတော့ အဇာတသတ်မင်းကို သွားအကြံပေးပြန်တယ်။ အဇာတသတ်မင်းရဲ့ နာဠာဂီရိဆင်ဆိုတာက အင်မတန်ဆိုးတယ်။ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတယ်။ ဒေဝဒတ်တိုက်တွန်းလို့ အဇာတသတ်မင်းလည်း သူ့

ဆင်ထိန်းကိုခေါ်ပြီး မနက်ဖြန် ဆင်တော်ကို အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး ရှင်ကြီးဂေါတမလာတဲ့ လမ်းမှာ တည့်တည့်လွှတ်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ မင်းချင်းတွေကိုခေါ်ပြီး “နေပြည်တော်ကလူတွေ မနက်ဖြန် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို မထွက်ကြနဲ့”လို့ မောင်းလည်ခတ်စေတယ်။ အရက်မူးနေတဲ့ ဆင်ကြီးနဲ့ မတိုးရအောင်ပေါ့ကွယ်။

ဒီအကြောင်းကြားတော့ လူတွေက ဘုရားရှင်ဆီ သွားလျှောက်ကြတယ်။ မနက်ဖြန် မြို့ထဲကို ဆွမ်းခံမကြွပါနဲ့။ သူတို့ပဲ ကျောင်းကိုဆွမ်းလာပို့ပါမယ်ပေါ့လေ။ ဘုရားရှင်ကတော့ “မနက်ဖြန် ငါသည် နာဠာဂီရိဆင်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူမယ်”လို့ပဲ မိန့်ကြားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်တဲ့အခါ ဘုရားရှင်က တပည့်သံဃာအပေါင်း ခြံရံပြီး မြို့ထဲကို ဆွမ်းခံဝင်တော်မူတယ်။ ဆင်ထိန်းဟာလည်း ဒေဝဒတ်မှာထားတဲ့အတိုင်း ဆင်ဆိုးကြီးကို အရက်အိုး တဆယ့်ခြောက်လုံးတိုက်ပြီး ဘုရားရှင်ကြွလာတဲ့ မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လွှတ်လိုက်တယ်။ လူတွေကလည်း ဘုရားရှင်က ဆင်ဆိုးကြီးကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတာ ကြည့်မယ်ဆိုပြီး သစ်ပင်ပေါ်၊ အိမ်အမိုးပေါ်၊ မြို့ရိုးပေါ်စတဲ့ နေရာတွေကနေ ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်ကြည့်နေကြတာပေါ့လေ။

အရက်မူးနေတဲ့ ဆင်ဆိုးကြီးဟာ... ဘုရားသခင်ကို တွေ့မြင်တဲ့အခါ ဒေါသတကြီးနဲ့ မိုးကြိုးသံလို အော်တယ်။

သူ့ခွာနဲ့ မြေကြီးကို ရှုပ်တာလည်း ဖုံတထောင်းထောင်းထပြီး အမှောင်ကြီးဖုံးအုပ်သွားတယ်။ အနီးအနားက အိမ်တွေကိုလည်း ဒေါသတကြီး ဆွဲဖြိုဖျက်ပစ်တယ်။ ပြီတော့မှ ဘုရားရှင်ဆီကို တည့်တည့်ပြေးလာတယ်တဲ့။ ဒါကိုမြင်တော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ဘုရားရှင်ကို...

“အရှင်ဘုရား လောကမှာ မိဘရဲ့ ကိစ္စတွေကို သား သမီးတွေက ဆောင်ရွက်ထိုက်ပါသလား။ အရှင်ဘုရား ကိုယ်စား တပည့်တော် ဒီဆင်ဆိုးကြီးကို ဆုံးမပါရစေ”

လို့ ခွင့်တောင်းပေမယ့် ခွင့်မပြုဘူးတဲ့။ ကျန်တဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလန်လို တပည့်ကြီးတွေက ခွင့်တောင်းပေမယ့်လည်း ခွင့် မပြုဘူးတဲ့။ ဘုရားရှင်ကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ ရှင်အာနန္ဒာက ရှေ့က ကာဆီးရပ်နေတာကိုလဲ ဘုရားရှင်က တန်ခိုးတော်နဲ့ ဖယ်ရှားပြီး ဆင်အပါးကို ကပ်သွားတယ်။ အနားမှာရှိ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကြောက်လန့်ပြီး ကလေးကို ဘုရားရှေ့မှာ ပစ်ချပြီးထွက်ပြေးတယ်။ ဆင်ကလည်း အဲဒီမိန်းမ နောက်လိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ ဘုရားရှင်က သူ့ရဲ့ အတုမရှိတဲ့ မေတ္တာ ဓာတ်ကို ပို့လွှတ်ပြီး

“ချစ်သား နာဠာဂီရိ သင့်ကို အရက်တိုက်ပြီးလွှတ်လိုက် တဲ့ ကိစ္စဟာ တခြားလူတွေကို ရန်ရှာဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ငါဘုရားကိုသာ သတ်ဖို့ပဲ။ ငါဘုရားဆီကို လာလော့”

လို့ခေါ်တယ်။ ဆင်ကလည်း ချိုသာတဲ့ဘုရားရှင်ရဲ့ အသံတော်ကိုကြားရတော့ လှည့်ကြည့်တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တင့်တယ်ပြီး၊ အင်မတန် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ အဆင်းကို မြင်တော့ ကြည်ညိုကြည်လင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်ပြီး မူးနေတာတွေလည်း ပျောက်ကုန်တယ်။ အမီး၊ နားရွက်တွေကိုချ နှာမောင်းကို ခံတွင်းထဲ သွင်းပြီး ဘုရားခြေတော်ရင်းမှာ တုပ်တုပ်ဝတ်နေတယ်။ ဒီတော့မှ ဘုရားရှင်က ဆင်ကြီးရဲ့ခေါင်းကို လက်တင်ပြီး...

“ ဆင်မြတ် နာဠာဂီရိ အခုအချိန်ကစပြီး ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်တဲ့ စိတ်ကိုဖျောက် မေတ္တာတရားကိုသာပွားများ ပါတော့”

ဆိုပြီး ဆုံးမစကားပြောတယ်။ ဆင်ကြီးလည်း သရဏဂုံတည်သွားတယ်တဲ့။

ထာဝရဗုဒ္ဓဘိဝေဒနာပုံ ပြန်လှူပို့ရာ

အထွတ်အမြတ် အကျိုးအမြတ် အကျိုးအမြတ်

လက်ညှိုးတစ်ထောင်ဖြတ်မည်သူ

(အင်္ဂုလိမာလကို အောင်မြင်ခြင်း)

တစ်ခါက သာဝတ္ထိပြည်ကြီးမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် အားထားတဲ့ အန္တိကရဆိုတဲ့ ပရောဟိတ်ပုဏ္ဏားရှိတယ်။ အဲဒီပုဏ္ဏား ရဲ့ မိန်းမက မန္တာန်လို့ခေါ်တယ်။ တစ်နေ့ သူတို့မှာ သားယောက်ျား လေး တစ်ယောက်ဖွားတယ်။ အဲဒီကလေး ဖွားတာနဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ဓားလုံလက်နက် စတဲ့အရာတွေဟာ အရောင်တပြောင်ပြောင်ထွက် တယ်တဲ့။ တခြားအိမ်တွေက လက်နက်တွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ နန်းတော်က လက်နက်တွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ အရောင်ထွက် တယ်တဲ့။

နောက်နေ့ဘုရင်ဆီကို ပုဏ္ဏားကြီးက အစားဝင် တော့ ဘုရင်က အထိတ်တလန့်နဲ့ မေးတယ်။ “ညက နန်းတော်က လက်နက်တွေဟာ အလိုအလျောက် အရောင်တလက်လက်ထွက်

တယ်။ ဒီတော့ ဒီအတိတ် နိမိတ်ဟာ ငါအန္တရာယ်ရှိမယ့်သဘော လား၊ တိုင်းပြည်အန္တရာယ်ရှိမယ့် သဘောလား” မေးတယ်။ ပုဏ္ဏား ကြီးက “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အရှင်... မည်သူမှအန္တရာယ်မရှိပါ... မနေ့ည က ကျွန်ုပ်အိမ်မှာ သားတစ်ယောက် မွေးဖွားပါတယ်။ ဒီသားတော် ဟာ စောရနက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်မွေးတဲ့သူမို့ သူ့ခိုးလူဆိုးကြီး ဖြစ်မယ့် နိမိတ်ပါ” လို့လျှောက်တယ်။

ဘုရင်က ဒီသူငယ်ဟာ အဖွဲ့အပေါင်းနဲ့ ဆိုးမှာလား တစ်ကိုယ်တော် ဆိုးမှာလားလို့မေးတယ်။ ပုဏ္ဏားကြီးက တစ်ကိုယ် တော်ဆိုးမှာပါဘုရားလို့ ဖြေပြီး ဒီသူငယ်ကို ယခုကပင် စွန့်ပစ်ပါ မယ်လို့ လျှောက်တယ်။ ဘုရင်က တစ်ကိုယ်တည်း ဆိုးသွမ်းမှာဆို လျှင် စိုးရိမ်စရာမလို။ ကောင်းစွာသာ ဂရုစိုက်မွေးပေတော့” လို့ အမိန့်ပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ သူငယ်ကို ဆက်မွေးထားရ တယ်။ သူ့ကို မဟိံသကလို့ အမည်ပေးထားတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က တော့ အမျိုးအနွယ်ကို ထိခိုက်ညှင်းဆဲအောင် မလုပ်မယ့်သူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်တဲ့ ကလေးတို့ရဲ့။

အရွယ်ရောက်တော့ သူ့ကို တက္ကသိုလ်က ဒီသာ ပါမောက္ခကြီးဆီလွှတ်ပြီး ပညာသင်ယူခိုင်းတယ်။ မဟိံသကဟာ ဆရာဆီရောက်တော့ ကျိုးကျိုးနွံနွံနဲ့ ပညာယူတယ်။ အိမ်မှုကိစ္စ မှန်သမျှလည်း မလစ်လပ်ရအောင် လုပ်ပေးတယ်။ တခြားတပည့် တွေတောင် လုပ်စရာ မကျန်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ သူ့ကိုဆရာကြီးက သားအရင်းလို ချစ်တယ်တဲ့ကွယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ဇနီးကလည်းချစ် တော့ အဟိံသကဟာ အဲဒီအိမ်မှာ အိမ်သားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ တယ်တဲ့။

ဒီတော့ ကျန်တဲ့တပည့်တွေက မဟိံသက အပေါ်

မနာလိုဖြစ်ကုန်ကြရော။ ဒီတော့ သူ့ကိုအိမ်မှာ မနေရအောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး ဆရာကြီးဆီသွား ကုန်းချောကြတယ်။ ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ မဟိံသကဟာ ဆရာကတော်နဲ့ ဖောက်ပြားနေပြီ ဆရာကြီးကိုပင် ပြစ်မှားဖို့ကြံနေပါတယ်ပေါ့ကွယ်။ ပထမတော့ သူတို့စကားကို ဆရာကြီးက မယုံဘူး။ ပြောတဲ့သူတွေကို ငေါက်ငမ်းလွှတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တိုင်း လိုလိုက ခဏခဏလာပြောနေတဲ့အခါကျတော့ သူ့စိတ်ထဲ မှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်လာပြီး မဟိံသကကို အကဲခတ် ကြည့်တယ်။ ဆရာကတော်နဲ့ မဟိံသကနဲ့ ခါတိုင်း လိုပဲ ရိုးရိုးသားသား ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြတာကို သံသယဝင်ပြီး အပြစ်မြင်လာတယ်။ ကုန်းချောစကားတွေကို အဟုတ်ထင်လာတယ်။

မဟိံသကကိုသတ်ဖို့ကြံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာလုပ်တဲ့သူက တပည့်ကိုသတ်တယ်ဆိုရင် အရပ်ရပ် နေပြည်တော်ကြားလို့ မလျှော်ဖြစ်မယ်။ နောင်ဆိုသူ့ဆီကို ဘယ်တပည့်တပန်းမှ လာအပ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မဟိံသကကို တခြားတည်းနဲ့ သေအောင်ကြံမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ပြီးတော့ ဒီလိုပြောတယ်။

“တပည့်... မင်းကို အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ အတတ်ပညာတွေသင်ပေးမယ်။ မင်းကလည်း ငါ့ကိုအင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ပူဇော်မှုနဲ့ ပူဇော်ရမယ်”

ပေါ့လေ။ မဟိံသက,ကလည်း ပညာလိုချင်တဲ့သူဆိုတော့...

“ဆရာကြီး ဘယ်လို ပူဇော်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”
 လို့ပြောတယ်။
 ဆရာလုပ်တဲ့သူက

“တခြားမဟုတ်ဘူး ငါ့ကို လူလက်ညှိုးပေါင်းတစ်ထောင် နဲ့ ပူဇော်ရမယ်။ ဒါမှပဲ မင်းကို ဒီပညာသင်ပေးနိုင်မယ်”

အဟိံသက,ကလည်း“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီးလို့ ဝန်ခံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သန်လျက်၊ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား စတဲ့ လက်နက်ငါးပါးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူက အဲဒီနေ့ကစပြီး တော အုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ နေတယ်။ တွေ့တဲ့ခရီးသွား ယောက်ျား၊ မိန်းမ တွေကို ဖမ်းသတ် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ဖြတ်ယူတယ်။ သူဟာ ဖြတ်ရတဲ့ လက်ညှိုးလက်ချောင်းတွေကို အစကတော့ သစ်ပင် သစ်ခွကြားတွေမှာ တင်ထားတယ်။ အဲဒီ လက်ညှိုးတွေဟာလည်း ငှက်ချီ၊ ငှက်စားနဲ့ ပျောက်ပျောက်ကုန်တယ်။

အဲဒီတော့ နောက် မပျောက်ရအောင်ဆိုပြီး ရတဲ့ လက်ညှိုးတွေကို ကြိုးနဲ့ဖောက်စွတ်သီ လည်ပင်းမှာဆွဲထားတယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် ပန်းကုံးစွတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အဲဒါ ကြောင့် သူ့ကိုလူတွေက လူဆိုးကြီး အင်္ဂုလိမာလလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အမိပ္ပယ်ကတော့ လက်ညှိုးတွေကို ပန်းကုံးလို လည်မှာဆွဲထားသူ ပေါ့လေ။ ကြာတော့ သူ့ရှိတဲ့တောအုပ်ကို ထင်းရှာ၊ မှိုရှာတောင် ဘယ်သူမှ မသွားရဲတော့ဘူးတဲ့။

တောထဲကို လူတွေမလာလို့ လက်ညှိုးဖြတ်စရာ မရှိတဲ့ အခါကျတော့ အင်္ဂုလိမာဟာ ညအချိန်ရောက်ရင် ရွာထဲကို ဝင်တယ်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေကို အိမ်ထဲဝင်ဖမ်း၊ ဖမ်းမိတဲ့သူကို သတ်ပြီး လက်ညှိုးဖြတ်ယူတယ်။ လူတွေ ဝိုင်းလိုက်ရင် သူက တောအုပ်ထဲဝင်ပြေးတယ်။ သူက သုံးယူဇနာခရီးကို မနားတမ်း ပြေးနိုင်တဲ့အစွမ်းရှိတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဘယ်သူမှ မှီအောင်မလိုက်နိုင် ဘူးပေါ့။

အဲသလိုနဲ့ ရွာကလေးတွေဟာ လူတွေမနေရဲတော့ လောက်အောင် ချောက်ချားကြောက်လန့်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ရွာကြီးတွေဆီဝင်ကြတယ်။ ရွာကြီးတွေကိုလည်း သူကညညဝင်ပြီး လူတွေဖမ်းပြန်တော့ ရွာကြီးတွေမှာလည်း မနေရဲကြပြန်တော့ဘူး။ သာဝတ္ထိပြည် အနားရောက်အောင်လာပြီး ဆူးရုံတွေ လုံခြုံအောင် အထပ်ထပ်ကာ နေကြရတယ်။ နောက်ဆုံး ဒီကိစ္စဟာ ဘုရင့်နား တော်ရောက်သွားတယ်။ ဒီတော့ ဘုရင်ကလည်း အမိန့်ထုတ်ရ တော့တာပေါ့။

“သင်တို့ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့။ မနက်ဖြန်ကျရင် မြင်စီး စစ် သည်တော်ငါးရာကို လွှတ်ပြီး အင်္ဂုလိမာလကို ရအောင် ဖမ်းခိုင်းပါမယ်” ပေါ့လေ။

ဒီစကားကိုကြားတော့ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း အိမ်ကို ပြန်ပြေးလာတယ်။ သူ့ဇနီးကို

“အရှင်မရေ အခုနာမည်ကြီးနေတဲ့ တောပုန်းကြီး အင်္ဂုလိ မာလဆိုတာ... တခြားသူမဟုတ်ဘူး... မင်းတို့ ငါ တို့ရဲ့သားပဲ... အခုတော့ ဘုရင်က စစ်သည်ငါးရာလွှတ် ပြီး ဖမ်းဖို့စီစဉ်နေပြီ...”

ဆိုတော့ ဇနီးလုပ်တဲ့သူက သားအတွက် စိုးရိမ် ပူပန်ပြီး

“ဒီအကြောင်းကို သားကိုပြောချေ...”
 လို့လွှတ်တယ်။
 ပုဏ္ဏားကြီးဟာ...

“မင်း သားဟာ... အခု အင်မတန်ရက်စက်တဲ့ လူဆိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ... ငါ သွားမတွေ့ရဲဘူး”

ပြောတာပေါ့။ ဒီတော့ ဇနီးက...

“ရှင်သွားမတွေ့ရင်... ကျွန်မသွားတွေ့မယ်...”

လို့ပြောတယ်။

အန္တရာယ်ရှိပါတယ်လို့ ပြောပေမယ့်လည်း မရဘူး။ သားဒုက္ခရောက်မှာ ပူပန်တဲ့ဇောနဲ့ ဇွတ်ထွက်သွားရောတဲ့။

အင်္ဂုလိမာလဟာလည်း တောထဲမှာ တောပုန်းကြီး ဘဝနဲ့ ဒုက္ခခံနေရတာကြာပြီ။ သူက ဆရာသင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ပညာကိုလည်းသင်ချင်လှပြီ။ အဲဒီနေ့က လက်ညှိုးတွေကိုရေကြည့် တော့လည်း လက်ညှိုးတစ်ထောင်ပြည့်ဖို့ တစ်ချောင်းပဲ လိုတော့ တယ်။ ဒီတော့ ဒီနေ့တော့ ငါ ပထမဦးဆုံးတွေ့တဲ့လူကို သတ်မယ် ပြီးရင် ဆရာကိုပူဇော်ပြီး ထူးခြားတဲ့ အတတ်သင်မယ်။ ပြီးရင် မိဘဆီ ပြန်မယ်ပေါ့လေ။ စိတ်ကူးပြီး တောအုပ်ကထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အမေကလည်း သားကိုရှာဖို့ တောအုပ်ကိုရောက် လာတာပေါ့လေ။ အင်္ဂုလိမာလကလည်း ရွာဝကနေ မိန်းမတစ် ယောက် လာနေတာမြင်တော့ အမေမှန်း မသိသေးဘူး။ သူ့ကို သတ် လက်ညှိုးဖြတ် ယူမယ်ဆိုပြီး ပုန်းစောင့်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘုရားရှင်က နံနက်ခင်းထပြီး လောကကို ဉာဏ်နဲ့ရှုကြည့်တဲ့အခါ၊ အင်္ဂုလိမာလ ကျွတ်တမ်းဝင် အသိတရားရမှာကို မြင်တော်မူတယ်။ ငါမြန်မြန်သွားကာမှ မတား ရင်တော့ မိခင်ကို သတ်မှုနဲ့ မဟာအဝီစိငရဲကိုကျတော့မယ်ဆိုပြီး အင်္ဂုလိမာလရှိရာ တောအုပ်ကို တစ်ပါးတည်း ကြွတော်မူတယ်တဲ့။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့သူက မသွားဖို့ အမျိုးမျိုးတားမြစ်ကြပေမယ့် ဂရု မပြုဘူးတဲ့။

အင်္ဂုလိမာလကလည်း တောအုပ်ကို ရှေ့ရှုကြွလာတဲ့

မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်တယ်။ ဒီအရပ်ဟာ လူလေးငါးဆယ် စုဝေးပြီး ခါးလုံလက်နက်တွေကိုင်ပြီး သွားရတဲ့နေရာ။ ဒီရဟန်းက တစ်ပါး တည်းလာနေတာထူးတယ်။ ငါ့သူ့ကိုသတ်ရရင် ကောင်းမယ်လို့ အကြံဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အကြံနဲ့ ဘုရားရှင်နောက်က ပြေးလိုက်တာ ပေါ့။ သူက ပြေးနေတာဖြစ်ပေမယ့် ဘုရားရှင်ကတော့ သာမန် လမ်းလျှောက် သွားနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်က တန်ခိုး တော်နဲ့ ဖန်ဆင်းထားတော့ အင်္ဂုလိမာလဟာ ဘယ်လိုပြေးလိုက် လိုက်မမှီဘူးတဲ့။ ကြာတော့ အင်္ဂုလိမာလဟာ ပင်ပန်းမော့ဟိုက်လာ ရောတဲ့။

ဒီတော့မှ သူကတွေးတယ်။

ဒါဟာ သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတာပဲပေါ့လေ။ အရင် တုန်းကတော့ သူဟာ ပြေးနေတဲ့ဆင်ကိုတောင် မှီအောင်လိုက်နိုင် တယ်။ ပြေးနေတဲ့ ရထားကိုလည်း အမှီလိုက်နိုင်တယ်။ အခုတော့ ရိုးရိုးလမ်းလျှောက်သွားနေတဲ့ ရဟန်းကိုတောင် မှီအောင်မလိုက်နိုင် ဖြစ်နေတယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီတော့ ပြေးရာက ရပ်ပြီး “ရဟန်းကြီးရပ် လော့” လို့အော်တယ်။ ဒီတော့ ဘုရားရှင်က “အင်္ဂုလိမာလ ငါသည် ရပ်နေ၏ သင်လည်းရပ်လော့လို့ ပြန်ပြောသတဲ့...” အင်္ဂုလိ မာလက နားမလည် “သင်က လမ်းလျှောက်နေလျှက်နဲ့ ငါသည် ရပ်နေ၏” လို့ပြောတယ်။ ကျွန်ုပ်က ရပ်နေပါလျက်နဲ့လည်း အင်္ဂုလိ မာလ ရပ်လော့လို့ ပြောတယ်။ ဘာသဘောလဲလို့ မေးတယ်။ ဘုရားက ဒီတော့မှ...

“ငါဟာ မကောင်းမှုကို မပြုသဖြင့် နိဗ္ဗာန်တံခါးဝမှာရပ် နေသူဖြစ်တယ်။ သင်ကတော့ မကောင်းမှုကို ပြုနေသူ

ဖြစ်သဖြင့် အပါယ်လေးဘုံသို့ သွားနေသူဖြစ်တယ်”
လို့မိန့်တော်မူတယ်။

ဒီတော့မှ အင်္ဂုလိမာလက ဤမျှလေးနက်သော စကားကိုဆိုသူကား တခြားသူမဟုတ် ဘုရားရှင်ပင်ဖြစ်ရမည်ဆိုပြီး ဓားလုံတွေကိုချပြီး ဘုရားကို လေးမြတ်ကြည်ညိုသောစိတ်နဲ့ ရှိခိုးတယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း အင်္ဂုလိမာလကို တရားဟောပြတော်မူတယ်။ အဲဒီ နောက်မှာ တရားထူးရတာကို မြင်ပြီး

“ဧဟိ ဘိက္ခု လာလှည့်ချစ်သားရဟန်း”

လို့ခေါ်လိုက်တာနဲ့ အင်္ဂုလိမာလဟာ ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးအပြည့်အစုံနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူသွားတယ်တဲ့။

မိခင်ဖြစ်သူကလည်း သားဖြစ်တဲ့သူ ရဟန်းဖြစ် သွားတာမြင်တော့ အရမ်းဝမ်းမြောက်သွားတာပေါ့။ ဘုရားရှင်က တော့ အင်္ဂုလိမာလကို သူသီတင်းသုံးနေထိုင်တဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်ကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တောပုန်းအင်္ဂုလိမာလကို ဖမ်းဖို့ မြင်းစီးစစ်သည်ငါးရာနဲ့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ ဘုရင်ကလည်း ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ ခရီးတစ်ထောက်နားပြီး ဘုရားရှင်ကို ဝင်ဖူး မျှော်တယ်။ ဘုရားရှင် မေးမြန်းတော့ အင်္ဂုလိမာလကို ဖမ်းဖို့ထွက် လာတယ်လို့ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ ဘုရားရှင်ကလည်း အင်္ဂုလိ မာလရဟန္တာကိုပြပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြတယ်။ ဘုရင် ကလည်း ဒီတော့မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ပြန်တော့တယ်တဲ့။

အဲဒါကတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ လေးကြိမ်မြောက် အောင်မြင်ခြင်းပါပဲ ကလေးတို့ရေ။

बुद्धदेवता

श्री. राम. शर्मा

မန်ကျည်းပင် သန္ဓေသူ

(စိဉ္ဇမာနကို အောင်မြင်ခြင်း)

ဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည်၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ စံနေတော်မူခိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကို လူနတ်ဗြာဟ္မာတွေ ခြိမ့် ခြိမ့်သဲ ပူဇော်နေကြတာကို တိတ္ထိဆရာကြီးတွေက မြင်ပြီးမကျေ မနပ်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတယ်။

အဲဒီမှာ တိတ္ထိတစ်ဦး ဒီလိုအကြံပေးတယ်။

“ စိဉ္ဇမာနကို အသုံးချပြီး ရဟန်းကြီးဂေါတမ သိက္ခာကျ အောင် လူအကြည်ညိုပျက်အောင် လုပ်မယ်” လို့။

အားလုံးကလည်း သဘောတူတယ်။စိဉ္ဇမာနဆိုတာ က သူတို့ကို ကိုးကွယ်တဲ့တပည့်မပဲ။ အင်မတန်ချော၊ အင်မတန် လှလို့ နတ်သမီးလေးနဲ့တောင် တူတယ်တဲ့။ သူက လူကမွေးတာ

မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ မန်ကျည်းပင်ကြီးက သန္ဓေတည်ပြီးပေါက်ဖွားလာ တာ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မန်ကျည်းပင်သန္ဓေသူဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ စိစ္စမာနလို့ခေါ်တယ်။

အဲသလို အကြံဖြစ်ပြီးတစ်နေ့ စိစ္စမာနက သူ့တို့ရို ရာကိုရောက်လာပြီး ကန်တော့တော့ အားလုံးကစကားမပြောဘဲနေ ကြတယ်။ “အရှင်ကောင်းတို့ တပည့်တော်မမှာ ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးရှိ လို့ စကားမပြောတာလဲ”လို့ မေးတော့မှ ရဟန်းဂေါတမကြောင့် ငါတို့ လာဘ်လာဘပိတ်နေတာ နင်မသိဘူးလား။ တို့စိတ်ချမ်းသာ စေချင်ရင် နင့်ကိုယ် ကိုသုံးပြီး ရဟန်းကြီးဂေါတမကို လူတွေ အကြည်ညိုပျက်အောင် လုပ်လို့ပြောကြတယ်တဲ့။ စိစ္စမာနကလည်း လုပ်ပါ့မယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး စိစ္စမာနဟာ အကောက်ကြံတော့ တယ်တဲ့။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်က လူတွေတရားနာပြီး ပြန်လာ ချိန်ကျမှ သူကဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး ကျောင်းကိုသွားတယ်။ လမ်းမှာ တွေ့သမျှလူတွေက

“စိစ္စမာန... ဘယ်မှာညအိပ်လာတာလဲ”

လို့ မေးကြရင်

“ရှင်တို့ သိလို့ဘာထူးမှာလဲ... မသိချင်ပါနဲ့”

လို့အထင်မှားစရာကောင်းတဲ့ စကားမျိုးကိုပြော တယ်တဲ့။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ဉာဏ်များတဲ့ မိန်းမပဲနော်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်လခွဲလောက်ကြာတဲ့အခါကျတော့ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ လူတွေက မေးရင်

“ကျွန်မ ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ ရဟန်းဂေါတမနဲ့ အတူ

တစ်ကျောင်းထဲ အိပ်ပြီး ပြန်လာတာလို့ဖြေတယ်။ ဒီတော့ သာမန်ပုထုဇဉ်လူတွေက ဒီစကားကို ဟုတ်နိုးနိုးထင်လာ တာပေါ့။ သုံးလေးလ လွန်တဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်ဝန် ဆောင် သဏ္ဍာန်လုပ်ပြီး...

“ရဟန်းကြီးဂေါတမနဲ့ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ရခဲ့ပြီ”

လို့ပြောတယ်။ တချို့ကလည်း ယုံတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရှစ်လကိုးလရောက်တဲ့အခါ စိန္တမာနဟာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာရှိနေတဲ့ပုံ ပေါက်အောင် ဘဲဥထက်ခြမ်းပုံ သစ် သားပြားအဝိုင်းကြီးကို ဗိုက်ထဲမှာချည်ပြီး ညနေချမ်း ဘုရားရှင် တရားဟောတဲ့နေရာကို ရောက်လာတယ်။ လက်ဖမိုး ခြေဖမိုးတွေ ကိုလည်း နွားရိုးနဲ့ထုထားတော့ မျက်နှာမြင်ကာနီး မိန်းမခြေလက် တွေ ယောင်အမ်းနေတာနဲ့ တူတယ်။ သူက ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ် မှာ ဘုရားရှင် ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်ပြီး

“ရဟန်းကြီး... သင်ကား ပျော်ပါးဖို့ရာကိုသာ စဉ်းစား ဤ မိမိကြောင့်ရသော ကိုယ်ဝန်ကိုစောင့်ရှောက်ရန် မစဉ်း စားသူပဲ”

လို့ စွပ်စွဲပြောဆိုတယ်တဲ့။ ဘုရားရှင်ကတော့ ရဲရင့် ပြတ်သားတဲ့ အသံနဲ့ ...

“နှမငယ် စိန္တမာန... မင်းခုပြောတဲ့စကားမှန် မမှန်ဆိုတာ မင်းနဲ့ငါသာသိတယ်”

လို့ပြောတယ် ခိန္တမာနက...

“ဟုတ်တယ် သင်နဲ့ငါသာသိလို့ ဒီလို ကိုယ်ဝန်ရတာပဲ”

လို့ ထပ်စွပ်စွဲတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သိကြားမင်းဟာ ဒီစွပ်စွဲနေတဲ့ ကိစ္စကို ငါဖြေရှင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး နတ်သားလေးပါးနဲ့ အတူတူ ရောက်လာတယ်။ နတ်သားလေးပါးက ကြွတ်ငယ်လေးကောင် ယောင်ဆောင်ပြီး စိဉ္စမာနချည်ထားတဲ့ သစ်သားဝိုင်းရဲ့ ကြိုးတွေကို ကိုက်ဖြတ်ချလိုက်တော့ သစ်သားဝိုင်းကြီးဟာ ပြုတ်ကျရော... အဲဒီသစ်သားဝိုင်းဟာ သူ့ခြေဖမိုးပေါ်ကျလို့ ခြေဖမိုးနှစ်ဘက်လုံး သွင်သွင်ကျိုးသွားတယ်တဲ့။ စိဉ္စမာန ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစား တွေကိုလည်း လေနဲ့အထက်ကိုလန်အောင် တိုက်လိုက်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ သူဟန်ဆောင်စွပ်စွဲတာက ပေါ်လွင်သွားတော့တာပေါ့။ ဒီတော့မှ လူတွေက...

“မိန်းမယုတ် ဘုရားရှင်ကို မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲရလား”

ဆိုပြီး ခေါင်းကို တံတွေးနဲ့ ဝိုင်းထွေး ရိုက်ပုတ်ပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းဝန်းထဲက ဆွဲထုတ်ကြတယ်။ စိဉ္စမာန မိန်းမကို ဘုရားရှင် မမြင်နိုင်လောက်တဲ့ နေရာလည်း ရောက်ရော မြေကြီးက ထက်ခြမ်းကွဲပြီး မျိုသွားရောတဲ့။ မဟာအဝီစိကို ရောက်သွားတာ ပေါ့ကွယ်။

သောဗေဒတံ တဝိဇ္ဇာတိ

၂ နေ့က ဝမ်းနာရီ နေ့က ဝမ်းနာရီ

ဝါဒတစ်ထောင်တတ်မြောက်သူ

(သစ္စက ပရိဗိုဇ်ကို အောင်မြင်ခြင်း)

တစ်ခါက ဘုရားရှင်ဟာ ဝေသာလီပြည်က မဟာ
ဝုန်တောကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံး စံနေတယ်တဲ့။ ဝေသာလီ
ပြည်ကြီးဟာ အင်မတန်စည်ကားတယ်တဲ့။ ဝေသာလီမင်းတွေဟာ
အချင်းချင်းအမြဲတွေ့ဆုံညှိနှိုင်းပြီး ဆွေးနွေးအုပ်ချုပ်ကြတော့၊ ညီ
လည်းညီညွတ်ကြသတဲ့။ သူတို့ဟာ ဝါဒအထူးအဆန်းတွေကို
လည်း စူးစမ်းချင်ကြတဲ့ စိတ်ရှိတယ်။

ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မမူခင်တုန်းက အဲဒီ ဝေသာလီ
ပြည်က ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟာ အတိုင်း
အတိုင်း အပြည်ကို လှည့်လည်ပြီး ပညာရှာတာ နောက်ဆုံးတော့
ဝါဒပေါင်းငါးရာ တတ်ကျွမ်းလာသတဲ့။ သူက ဇမ္ဗူဒိတ်ကျွန်းက

မြို့ကြီးတွေမှာ လှည့်စိန်ခေါ်ပေမယ့် သူ့ဝါဒကို ယှဉ်နိုင်မယ့်သူ မတွေ့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဝေသာလီကို ပြန်လာပြီး မင်းဆရာလုပ် နေတယ်။

တစ်နေ့တော့ သူ့လိုပဲ ဝါဒငါးရာတတ်တဲ့ပရိမိုလ်မ တစ်ယောက်ဟာ သူ့ဝါဒကို ယှဉ်ပြိုင်ဖြေဆိုနိုင်တဲ့သူကို အမြို့မြို့ လိုက်ရှာရင်း ဝေသာလီပြည်ကြီးကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ ဝေသာလီမှာရှိတဲ့ မင်းဆရာနဲ့ မင်းရင်ပြင်မှာဆုံပြီး ပညာပြိုင်ကြ တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ တစ်ယောက်မေးတဲ့ ပြဿနာကို ကျန်တစ်ယောက်က မဖြေဆိုနိုင်ဘူးဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ဝေသာလီမင်းသားတွေက ဒီဆရာနှစ်ဦးလုံးတို့ပြည်မှာရှိရင် တခြား နိုင်ငံတွေဟာ လေးစားမှာပဲဆိုပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ် ပေးစားပြီး မြှောက်စားထားကြတယ်။

သူတို့ဟာ အချိန်တန်တဲ့အခါ သမီးလေးယောက် သားတစ်ယောက်ဖွားမြင်တယ်။ အငယ်ဆုံးသားရဲ့ အမည်က သစ္စကတဲ့။ သူတို့တွေဟာ အဖေဘက်က ဝါဒငါးရာ၊ အမိဘက်က ဝါဒငါးရာ နှစ်ခုလုံးကိုပေါင်းပြီး တတ်မြောက်ကြတယ်။ ငါး ယောက်လုံးဝါဒတစ်ထောင်စီတတ်ကြတာပေါ့ကွယ်။ သမီးတွေ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ မိဘတွေက...

“သမီးတို့ အရပ်တကာလှည့်ကာ ဝါဒချင်းပြိုင်ဘက်ကို ရှာကြ...သမီးတို့ကိုနိုင်တဲ့ လူရှိရင် အဲဒီသူထံမှာ အလုပ် အကျွေးဇနီးအဖြစ်နေထိုင်ကြ... တကယ်လို့ အဲဒီလူဟာ ရဟန်းဆိုရင်လည်း အဲဒီရဟန်းဆီမှာ ရဟန်းမ ပြုကြ...”

ဆိုပြီး အိမ်ကလွတ်လိုက်ကြတယ်။ သမီးလေး ယောက်ဟာ သပြေခက်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး မြို့အသီးသီးကို လျှောက် သွားကြတယ်။ ရောက်ရင် ရောက်တဲ့မြို့တံခါးဝမှာ မြေကိုစုပုံ၊ သပြေခက်ကိုစိုက်ပြီး -

“ငါတို့အယူဝါဒမှာ ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ လူရှိရင် ဒီသပြေခက်ကို နှုတ်စေ”

လို့ စိန်ခေါ်တတ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြို့ရွာတွေမှာ လှည့်လည်လာလိုက်တာ နှစ်သာကြာလာတယ်။ ယှဉ်နိုင်တဲ့သူ မပေါ်ဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ သာဝတ္ထိပြည်ကို ရောက်လာကြတယ်။ ထုံးစံ အတိုင်း မြေကိုပုံ သပြေခက်ကိုစိုက်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ လကျာရုံ ရှင်သာရိ ပုတ္တရာ ရဟန်းတော်မြတ်ကြီးဟာ သာဝတ္ထိမြို့ထဲကို ဆွမ်းခံဝင်လာ တယ်။ မြို့တံခါးဝမှာ မြေပုံတစ်ပုံနဲ့ စိုက်ထားတဲ့ သပြေခက်ကိုမြင် တော့ အနီးအနားက ကလေးတွေကိုမေးတယ်။ ကလေးတွေက လည်း၊ ခုန ပရိမိုဇ်မတွေပြောသွားတဲ့ စကားကို ပြန်ပြောတာပေါ့။ ဒီတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ကလေးတွေကို အဲဒီသပြေခက်တွေကို ခြေနဲ့နင်းချေပစ်ခိုင်းတယ်။ ပညာပြိုင်လိုရင် ဇေတဝန်ကျောင်းက အရှင့်ဆီသွားလို့သာ ပြောလိုက်ကြ” လို့ ပြောပြီး ဆွမ်းခံထွက်သွား တော့တယ်။ ကလေးတွေကလည်း အရှင်မြတ်ပြောတဲ့အတိုင်း အဲဒီ သပြေခက်ကို နင်းချေပစ်ကြတာပေါ့။

မြို့ထဲကပြန်တာတဲ့ ပရိမိုဇ်မ လေးယောက်က အဲဒါကိုမြင်တော့ ကလေးတွေကို မေးတယ်။ ကလေးတွေကလည်း

အရှင်မြတ် ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ ပရိမိုက်မတွေက ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ ပညာပြိုင်ကြမယ်ဆိုပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို သွားကြတယ်။ အဲဒီ သတင်းကိုကြားတဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေကလည်း အဲဒီပညာပြိုင်ပွဲကို နားထောင်မယ်ဆို ပြီး နောက်က အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လိုက်ကြတယ်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ်ကလည်း ကျောင်း တိုက်အပေါက်ကနေ အသင့်စောင်နေတယ်။ သူတို့ချင်းတွေ့တော့ အရှင်မြတ်က ပရိမိုက်မလေးယောက်ကို အရင်ပြဿနာတွေမေး ခွင့်ပေးတယ်။ အဲဒီလေးယောက် အလှည့်ကျမေးတဲ့ ပြဿနာဝါဒ တစ်ထောင်ကို ကုန်စင်အောင် အရှင်မြတ်က အလွယ်တကူပြောနိုင် တယ်။ ပုစ္ဆာတစ်ထောင်ကုန်တော့ ပရိမိုက်မတွေက “တပည့်တော်မ တို့မှာ မေးစရာ ကုန်ပါပြီ” လို့ ပြောကြတယ်။ ဒီတော့မှ အရှင်မြတ် က “သင်တို့ကို ငါပြဿနာ တစ်ခုပဲမေးမယ်။ တစ်ခုသောတရား ၏ အမည်ကားအဘယ်နည်း” လို့မေးတယ်။ ပရိမိုက်တွေဟာ လုံးဝမဖြေနိုင်ကြဘဲ အရှုံးပေးကြရတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ဟာ သူတို့ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း အရှင်မြတ်ဆီမှာ ဘိက္ခုနီဆိုတဲ့ ရဟန်းမ ပြုပြီးတော့ အားထုတ်လိုက်ကြတာ ဉာဏ်ရင့်သူတွေပီပီ သိပ်မကြာဘဲ တရားထူးရသွားတယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ မောင်ဖြစ်တဲ့ သစ္စကဟာ ဝေသာလီပြည်မှာပဲ မင်းတို့ရဲ့ ဆရာလုပ်နေတယ်။ သူ့မိုက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ပညာတွေကြောင့် မိုက်ကွဲထွက်မှာစိုးရတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းမိုက် ကို သံပြားနဲ့ ရစ်ပတ်ထားတဲ့သူတဲ့။ သူကလည်းအင်မတန်ထင်ရှား

ကျော်ကြားနေတဲ့ ဘုရားရှင်နဲ့ ဝါဒချင်းပြိုင် အနိုင်ယူမယ်ဆိုပြီး သူ့တပည့်မင်းသား တွေကိုခေါ်ပြီး ဘုရားရှင်ရှိတဲ့ မဟာဝုန်တော ကကျောင်းတိုက်ကို သွားတယ်။ သတင်းကြားရတဲ့ သူတွေ ကလည်း အရှုံးအနိုင်ကို သိချင်တဲ့ဇောနဲ့ သူတို့ရဲ့နောက်က စုဝေး လိုက်သွားတော့ တကယ့်လူစုလူဝေးကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဘုရားရှင်က သစ်ပင်တစ်ပင်အရင်းမှာ သီတင်းသုံး နေတယ်။ သစ္စက,က ချဉ်းကပ်သွားပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ အယူဝါဒကို မေးတဲ့အခါ...ဘုရားရှင်က

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ မမြဲတဲ့ဆင်းရဲတဲ့ အစိုး မရတဲ့ တရားတွေကို ဟောပြောတယ်။ ပထမတော့ သစ္စက ကန့် ကွက်စကားပြောတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ အယူဝါဒ ဟာ ငြင်းမရမှန်းသိလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငြင်းမလို့ လက်ခံလိုက်ရင် သူရှုံးရမယ်။ တပည့်တွေရှေ့မှာ အရှက်ကွဲမယ်ဆိုပြီး ဝန်မခံပဲနဲ့ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မေးပြီး ဆက်မမေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘုရားရှင် သုံးကြိမ်မေးလို့မှ မဖြေဘဲနေရင် သစ္စကဟာ ခေါင်းခုနစ်စိတ်ကွဲပြီး သေမှာကိုကြို မြင်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိကြားမင်းကတော့ ဒီအတိုင်းမနေဘူး ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ ဘီလူးအသွင်ဖန်ဆင်း သစ္စက မြင်အောင်ကိုယ် ထင်ပြုပြီး တင်းပုတ်ကိုမြှောက် ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ဘုရားရှင်မေး တာကို ဘာကြောင့် မပြောလဲ။ မဖြေပဲနေရင် ခေါင်းကိုထုခွဲပစ်မယ် ပေါ့လေ။ ဒီတော့မှ မနေသာတော့ဘဲ သစ္စကဟာ သူရှုံးနိမ့်ကြောင်း ဝန်ခံရတော့တယ်တဲ့။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဘုရားရှင်ကို သစ္စက,က သူ့အိမ်
ကိုပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်တယ်တဲ့။ ဘုရားရှင်ကလည်း မဟာသစ္စက
သုတ္တန်တရားတော်ကို ချီးမြှင့်တော်မူတယ်တဲ့။ အဲဒါကတော့
ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြောက်ကြိမ်မြောက် အောင်မြင်တော်မူခြင်းပါပဲ။

မြန်မာ့အလင်းစာမဂ္ဂဇင်း၏ ပထမဆုံးအုပ်စု

(အလင်းစာမဂ္ဂဇင်း၏ ပထမဆုံးအုပ်စု)

မြင်းမိုရ်တောင်ကို ပတ်သောနဂါး

(နန္ဒောပနန္ဒကို အောင်မြင်ခြင်း)

မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာစံနေခိုက် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့အရုဏ်တက်မှာ သူ့ရဲ့ညဏ်တော်နဲ့ ဆင်ခြင် ကြည့်တဲ့အခါ ကျွတ်သင့်ကျွတ်ထိုက်တဲ့ နဂါးမင်းကိုသွားမြင်တော် မူတယ်။ အဲဒီ နဂါးမင်းက အင်မတန် တန်ခိုးကြီးတဲ့ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းတဲ့။ သူက ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရမှုန်း မသိဘူး။ အင်မတန်မှလည်း အမျက်ဒေါသကြီးတယ်။ ဒီနေ့တော့ သူ့ကို ကယ်တင်ဆုံးမဖို့ အချိန်ရောက်ပြီလို့ ဘုရားရှင်က သိတော် မူတယ်။

ဒါကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်ပြီး

“ချစ်သား ရဟန်းငါးရာကို ခေါ်လော့... ယနေ့ နံနက် ငါဘုရား တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို ကြွတော်မူမယ်...”

လို့ အမိန့်တော်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာက လည်းတန်ခိုးရှိတဲ့ ရဟန္တာငါးရာကိုစုစေခဲ့တယ်။ပြီးတော့ ဘုရားရှင် နဲ့အတူ ကောင်းကင်ခရီးမှာ ဈာန်နဲ့ပျံကြွပြီး တာဝတိံ သာနတ်ပြည်

ကိုသွားကြတယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်ဟာ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းဟာ သူ့အခြေအရံတွေနဲ့ စည်းစိမ်ခံစားနေတဲ့အချိန်တဲ့။ ထီးဖြူစိုက်ထားတဲ့ ပလ္လင်ပေါ်မှာ သူကစံမြန်းလို့၊ အခြေအရံနဂါးမတွေကလည်း ညင်ညင်သာသာ ကပြလို့၊ နတ်ဩဇာဖြစ်တဲ့ အစားအစာတွေကိုလည်း ရွှေခွက်၊ ငွေခွက်တွေနဲ့ထည့်စားလို့။

အဲသလို စံနေတုန်း သူ့ဗိမာန်အပေါ်ကသံဃာတော်တွေကြွသွားတာမြင်တော့ သူက ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ဒီရဟန်းတွေက ငါ့ခေါင်းပေါ်ကကျော်ပြီး တာဝတိံသာကို သွားလိုက်ပြန်လိုက်လုပ်ကြတယ်။ ဒီနေ့တော့ သူတို့ မသွားနိုင်အောင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို ငါကွယ်ထားမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အင်မတန်ကြီးအောင်ဖန်ဆင်းပြီး မြင့်မိုရ်တောင်ကို အရင်းကနေအဖျားရောက်အောင် သူ့ ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ခုနစ်ရစ်ပတ်တယ်။

တောင်ထိပ်မှာရှိတဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကိုတော့ သူ့ပါးပျဉ်နဲ့ မိုးအုပ်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ပါးပျဉ်ကြီးဟာကြီးလွန်းတော့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်တစ်ခုလုံးဟာ သူ့ပါးပျဉ်ကြီးအောက်မှာ ပျောက်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြွလာတဲ့ ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေဟာ မြင့်မိုရ်တောင်ရဲ့ အလယ်လောက်မှာရှိတဲ့ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်ကိုရောက်နေကြပြီ အရင်တုန်းကဆို ဒီနေရာရောက်ရင်...

တာဝတိံနတ်ပြည် ဝေဇယန္တာပြဿဒ်နဲ့ အဲဒီမှာ စိုက်ထူထားတဲ့ တံခွန်ကိုမြင်ရနေကျ။ အခုမမြင်ရတော့ ရဟန်းတွေက ဘုရားရှင်ကို မေးလျှောက်ကြတယ်။ ဘုရားရှင်က “သင်တို့ကိုစိတ်ဆိုးလို့ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းက မြင့်မိုရ်တောင်ကို ခုနှစ်

ပတ်ပတ်ပြီး၊ နတ်ပြည်ကို သူ့ပါးပျဉ်းနဲ့ဖုံးထားလို့ မမြင်ရတာလို့” မိန့်တော်မူတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်တော် မှာပါလာတဲ့ ရဟန်းတွေက... “ဒီနဂါးကို သူတို့တန်ခိုးပြ ဆုံးမပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းကြပေတဲ့ ဘုရားရှင်က ခွင့်မပြုဘူး။ နောက်ဆုံးတပည့်တွေထဲက တန်ခိုးအရာမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလန်အရှင်မြတ်က..

“အရှင်ဘုရား၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော နဂါးကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဆုံးမဖို့မသင့်မြတ်ပါ။ တပည့်တော်ကို ဆုံးမခွင့်ပြုပါလို့။”

လျှောက်ထားတော့မှ ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်တယ်။ ဘုရားရှင်ကတော့ နောက်လိုက်သံဃာတော်တွေနဲ့အတူ ယုဂန္ဓိရံတောင်ထိပ်ကရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်တော်မူတယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလန်ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ သူ့တန်ခိုးနဲ့သူ အင်မတန်ကြီးတဲ့ နဂါးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းထက် ပိုကြီးတာပေါ့လေ။ ပြီးတော့မှ အဲဒီနဂါးကြီးအပေါ်က ထပ်ပြီး တစ်ဆယ့်လေးပတ် ရစ်ပတ်ထားလိုက်တယ်။ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းဟာ မြင့်မိုရ်တောင်နဲ့ညှပ်ပြီး မလှုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ရှင်မောဂ္ဂလန် ကိုယ်တော်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ နဂါးကြီးရဲ့ ပါးပျဉ်းကလည်း နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းရဲ့ခေါင်းပေါ် အုပ်မိုးနေသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါသဖြစ်ပြီး နဂါးမင်းဟာ ခံတွင်းက အခိုးအလျှံတွေ လွှတ်တဲ့အခါ၊ ရှင်မောဂ္ဂလန် အရှင်မြတ်ကလည်း အဲဒီထက်ပိုကြီး ပိုပြင်းတဲ့ အခိုးအလျှံတွေကို သူ့ပါးစပ်ကလွှတ်တယ်။ ဒီတော့မှ နဂါးမင်းဟာ သင်ဘယ်သူလဲ လို့မေးတယ်။ အရှင်မြတ်ကလည်း ငါဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့သားတော် ရှင်မောဂ္ဂလန်ပဲလို့ပြောတယ်။ သင်

ရဟန်းအသွင်ပြုမှ ကျွန်ုပ်ယုံနိုင်မယ်ဆိုတော့မှ ရှင်မောဂ္ဂလန်က ရဟန်းအသွင် ဖန်ဆင်းပြတယ်။

အဲသလို ရဟန်းအသွင်လည်း ရောက်သွားရော နဂါး မင်းက သူနိုင်ပြီဆိုပြီး နှာခေါင်းက အဆိပ်လေနဲ့မှုတ်တယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလန်အရှင်မြတ်ဘာမှ မဖြစ်တာမြင်တော့ ငါ့ခံတွင်းမှာ သေစေတော့ဆိုပြီး ခံတွင်းနဲ့ဟပ်မြို့တယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလန်က ခံတွင်းကဝင်ပြီး လက်ဝဲ လက်ယာနားရွက်ထဲ ကထွက်တယ်။ အူထဲမှာ စကြိုန်လျှောက်တယ်။ လျှာပေါ်မှာ.. စကြိုန်လျှောက်ပြီး နဂါးမင်းရဲ့ သွားအဆွယ်တွေကို လက်နဲ့ပုတ်လိုက်တယ်။ သူဘယ် လိုလုပ်လုပ် အရှင်မြတ်မတုန်လှုပ်တာ တွေ့တော့မှ “ငါတော့မနိုင် ဘူး ပြေးမှပဲ” ဆိုပြီး နဂါးငယ်လေး သဏ္ဍာန်ဖန်ဆင်းပြီး သီတာ ရေပြင်ထဲဆင်းတယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလန်ကလည်း ဂဠုန်လိုဖန်ဆင်းပြီး လိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ နဂါးဟာ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြန်တယ်။ ဒီတော့ ရှင်မောဂ္ဂလန်က ဘီလူးလိုဖန်ဆင်းပြီး စားမယ့် ဟန်ပြု တယ်။ ဒီတော့မှ နဂါးမင်းဟာ အင်မတန် ကြောက်လန့်ပြီး-

“ကျွန်ုပ်မှားပါပြီ အရှင်ဘုရား... ယခုအချိန်ကစ၍ အရှင်မြတ်တို့ကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ပါမယ်...” ဆိုပြီး ရှိခိုး တောင်းပန်တယ်။

ဒီတော့မှ ရှင်မောဂ္ဂလန်က နဂါးမင်းကို ဘုရား ရှင်ရှိရာကိုခေါ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှဘုရားရှင်ဟာ နဂါးမင်းကို သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့တရားကို ဟောပြီး သရဏဂုံသုံးပါးကို ယုံကြည် ကိုးကွယ်သူဖြစ်စေတယ်တဲ့။ အဲဒါကတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့... ခုနစ် ကြိမ်မြောက် အောင်မြင်တော်မူခြင်းပေါ့ကွယ်။

တက္ကသိုလ်ကျမ်းဂန်
ကျမ်းဂန်ကျမ်းဂန်

ကမ္ဘာငါးရာ အသက်ရှည်သူ

(ဗကဗြဟ္မာကြီးကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း)

မြတ်စွာဘုရားသခင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးနေတုန်းကာလပေါ့။ အထက်က အာဘဿရဆိုတဲ့ဘုံမှာ ဗကဆိုတဲ့ ဗြဟ္မာကြီးရှိတယ်။ အဲဒီဗြဟ္မာကြီးဟာ ရှေးရှေးလူ့ဘဝတုန်းက ရသေ့ရဟန်းပြုပြီး လောကဈာန် သမာပတ်တွေကို ဝင်စားခဲ့လို့ မကာကပ်ကမ္ဘာငါးရာ သက်တမ်းရှည်တဲ့ ဗြဟ္မာဘုံမှာ ဗြဟ္မာဖြစ်တယ်။ အဲဒီဘုံကမှ စုတေတော့ ခြောက်ဆယ့်လေးကမ္ဘာ သက်တမ်းရှည်တဲ့ ဗြဟ္မာဘုံမှာ ဗြဟ္မာဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ စုတေတော့ ရှစ်ကမ္ဘာအသက်ရှည်တဲ့ ဗြဟ္မာဘုံမှာ ဗြဟ္မာဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီဗကဗြဟ္မာကြီးဟာ ဘုံစဉ်တစ်ဆင့် အောက်တစ်ဆင့်နိမ့်လာပေမယ့် မရိပ်စားမိဘူး။ သူဟာ ပထမ မူလကဖြစ်တဲ့ဘုံမှာပဲ ဗြဟ္မာဖြစ်နေတုန်းပဲလို့ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်

လို့လည်းဆိုတော့ ဗြဟ္မာတွေ စုတေတယ်။ သေတယ်ဆိုတာနဲ့ မွေးဖွားတယ်။ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မထင်ရှားဘူး။ ဒီတော့ သူက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နဲ့ သူဟာ မပြောင်းမလဲ မူလအတိုင်းမြဲနေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ငါတို့ဟာမြဲတယ်။ ဗြဟ္မာကိုယ်ဟာ အိုနာသေခြင်း ကင်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ပဲလို့အယူရှိနေတယ်။ သူ့နားက ဗြဟ္မာတွေကလည်း သူလို့ပဲထင်မြင် ယူဆနေတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို ဘုရားရှင်က သိမြင်တော့... ဒီအယူလွဲနေတဲ့ ဗြဟ္မာကို အမြင်မှန်ရအောင် ဆုံးမဦးမှပဲလို့ ဆိုပြီး ဗြဟ္မာပြည်ကို ကြွသွားတယ်။ ဘုရားကိုမြင်တော့ ဗကဗြဟ္မာက-

“အရှင်ဘုရား ဗြဟ္မာဖြစ်အောင်ကျင့်ကြံတော်မူပါ ဗြဟ္မာဆိုတာ ဆင်းရဲမရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ပဲ” လို့ လျှောက်တင်တယ်။

ဒီတော့ ဘုရားဟာ စုဝေးရောက်နေကြတဲ့ ဗြဟ္မာ တွေပါကြားအောင်

“ဗကဗြဟ္မာသည် မိုက်မဲလွန်းစွာတကား။ အနိစ္စကို နိစ္စဟုထင်နေသည်။ နိဗ္ဗာန်အစစ်အမှန်ကို မသိရှာ”ဟု မိန့်တော်မူ တယ်။

အဲဒီအခါမှာ မာရ်နတ်က ဗြဟ္မာငယ်တစ်ပါးကို ဝင်ပူးပြီး“ရဟန်းကြီးဂေါတမ ဤဗကဗြဟ္မာကြီးကား လောကကို ဖန်ဆင်းသူ တန်ခိုးရှင်သာဖြစ်တယ်” လို့ဆိုတယ်။

ဘုရားရှင်က“အို... မာရ်နတ် သင့်ကိုငါသိတယ်လို့ ပြောပြီးမှ ဗြဟ္မာကြီးယုံကြည်အောင် ဟိုးယခင်က ဒီလိုဗြဟ္မာဘုံ

ရောက်အောင်ပို့ပေးခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကို အကြောင်းကို ခုလိုပြန်ပြော ပြတယ်တဲ့။

ဟိုဘဝများစွာက ဘဝတစ်ဘဝမှာ အဲဒီဗြဟ္မာကြီး ဟာ ဗာရာဏသီပြည်မှာ ရသေ့ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ သူဟာ လောကီဈာန် သမာပတ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူလည်းဖြစ်တယ်တဲ့။ တစ်နေ့တော့ သူနေတဲ့တောအုပ်အနီးက သဲကန္တာရထဲမှာ လှည်းသားငါးရာဟာ မျက်စိလည် လမ်းပျောက်ကြတယ်တဲ့။ (၇)ရက်လောက်ကြာတဲ့ အခါကျတော့ လူတွေရော၊ နွားတွေပါ စားရေရိက္ခာပြတ်လပ်ပြီး သေတော့မဲ့ဘေးနဲ့ ကြုံနေရတယ်။ အဲဒါကိုမြင်တော့ ရသေ့ဟာ သူ့တန်ခိုးနဲ့ သောက်စရာမြစ်တစ်စင်းနဲ့ အသီးအနှံပေါတဲ့ တော အုပ်တစ်အုပ်ကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ အဲဒီကုသိုလ်ကလည်း တစ်ပါးပေါ့လေ။

တစ်ခါမှာ အဲဒီရသေ့ကြီးဟာ ဧဏီဆိုတဲ့မြစ်နားမှာ သီတင်းသုံးနေတယ်။ အဲဒီနားမှာ အင်မတန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ ရွာတွေကို လုယက်တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ သူခိုး၊ ဓားပြတို့လည်းရှိ တယ်။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီခိုးသားတွေဟာ ရွာတွေကို ဖျက်ဆီး၊ လူတွေကို ဖမ်းဆီးလာပြီး သူတို့စခန်းချနေတဲ့ တောင်ရဲ့အထက်မှာ လှောင်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ အဖမ်းခံနေရတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးတွေက အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြတော့တာပေါ့။ အဲဒီအသံ ကို ရသေ့ကြားတော့ သူ့တန်ခိုးနဲ့ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် စစ်ချီတက် လာဟန် ဆင်မြင်း ဗိုလ်ပါတွေလို ဖန်ဆင်းပြီး အဲဒီသူခိုးတွေစခန်း ချတဲ့နေရာကို ချီတက်သွားတယ်။ အဲဒါကို ခိုးသားတွေမြင်တော့

ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ထွက်ပြေးသွား ကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ဖမ်းခံနေရတဲ့ သူတွေကိုခေါ်ပြီး သူတို့နေရာ သူတို့ပြန်ပို့ပေးနိုင် ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါဟာလည်း သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အကြိမ် တစ်ကြိမ်ပေါ့လေ။

အဲသည်လိုနဲ့ ဘုရားရှင်က “ အသင် ဗက ဗြဟ္မာ” သင်ဟာ လူ့ပြည်မှာရှိစဉ်က ဇီဝိတဒါနသူများရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာရာရအောင် အကြိမ်ကြိမ်ကယ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီကောင်းမှု ကြောင့် ဒီလိုဗြဟ္မာပြည်မှာ ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရတာပဲလို့ မိန့်တော်မူတယ်။

ဗြဟ္မာကြီးဟာ ဘုရားရှင်အပေါ်ကြည်ညို သဒ္ဓါ စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အယူဝါဒကိုလည်း ချက်ချင်း မလျှော့ချင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်နဲ့ ဝါဒစကားပြိုင်ပြော ရင် မနိုင်ဘူးဆိုတာသိတော့ တန်ခိုးချင်းပြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်တယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း လက်ခံတော်မူတယ်။

ဒီတော့ ပထမဆုံး ဗြဟ္မာကြီးဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ရှေ့မှာ ကိုယ်ဖျောက်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ဘုရားရှင်က တန်ခိုးနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ထားလေတော့ သူဟာ ကိုယ်ဖျောက်မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မမြင်ရအောင်ဆိုပြီး အမှောင်တိုက်ကြီး ဖြစ်အောင်ဖန်ဆင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားရှင်က တန်ခိုးတော်နဲ့ အဲဒီအမှောင်တိုက်ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဗြဟ္မာကြီးဟာ ဘုံဗိမ္မာန်ထဲဝင်ပြေးပြီး အထဲက ပဒေသာပင်အောက် မှာ ပုန်းနေတော့တယ်။ အဲဒါကို တခြားဗြဟ္မာတွေပါ မြင်ကြတော့

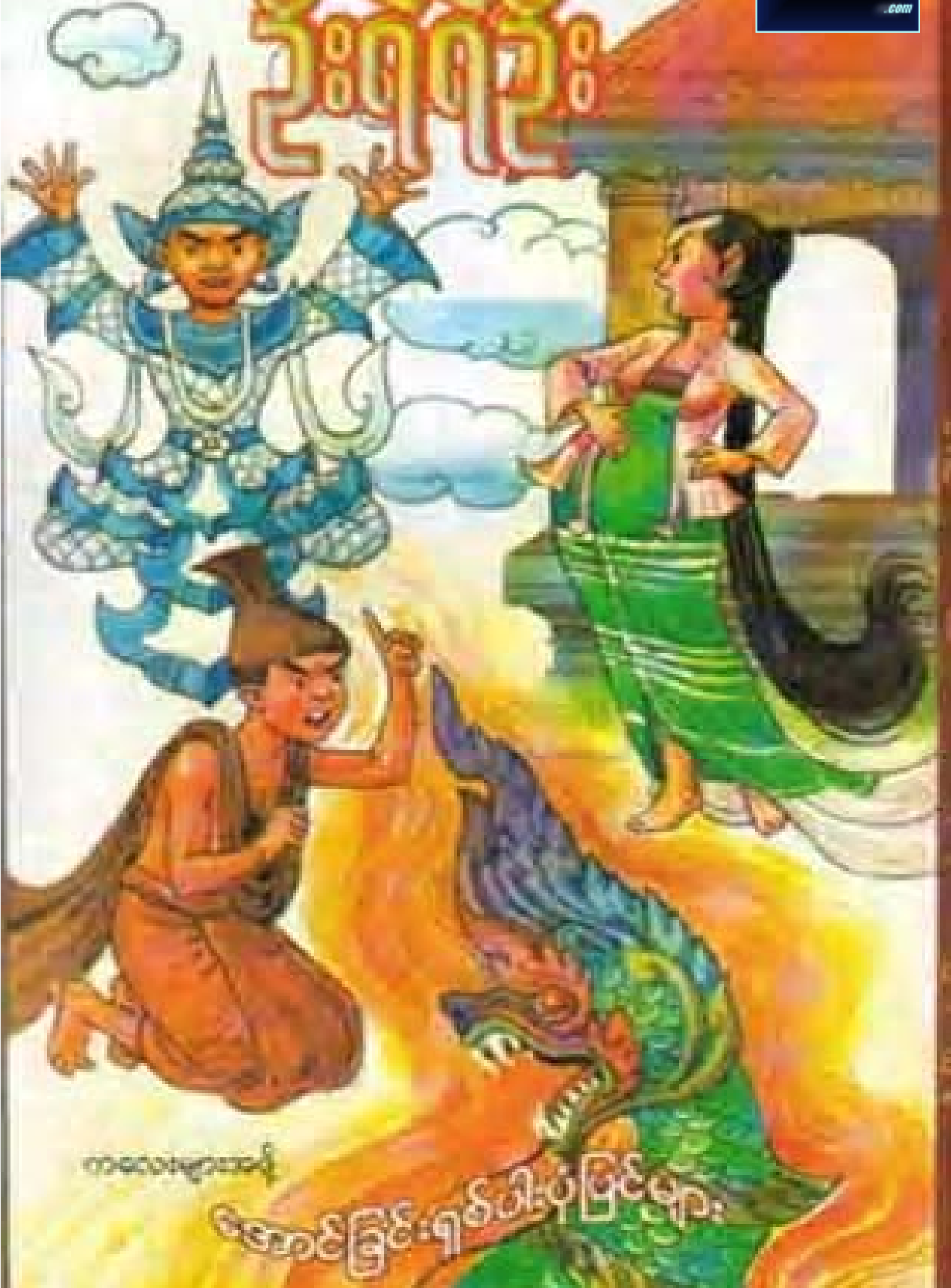
ဝိုင်းလှောင်ပြောင်ကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဗြဟ္မာကြီးဟာ မပုန်းကွယ်နိုင်တော့ ဘုရားရှင်ရဲ့အလှည့် ရောက်လာတယ်... ။ အဲဒီတော့မှ ဘုရားရှင် ဘယ်ဗြဟ္မာမှ မမြင်ရအောင် သူ့တန်ခိုးနဲ့ ကိုယ်ဖျောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့... သူ မူလက နေရာမှာပဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာ လဲ သိရအောင် အဲဒီဗြဟ္မာတွေကို တရားဟောတယ်တဲ့။ သူတို့ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ရုပ်တော်ကို မဖူးမမြင်ရဘဲ အသံသာကြားရတယ်။ အဲဒီတရားကို နာကြားပြီး ကျွတ်ထိုက်တဲ့ ဗြဟ္မာတွေလည်း ကျွတ်တမ်းဝင်ကုန်သတဲ့။ ဒီတော့မှ ဗကဗြဟ္မာကြီးလည်း လွဲနေတဲ့ အယူကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဘုရားရှင်ကို ရှစ်ခိုးပူဇော်တော်မူတယ်တဲ့။

အဲဒါကတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ရှစ်ကြိမ်မြောက်အောင်ခြင်းပေါ့ကွယ်။

ကလေးတို့ အောင်မြင်ကြပါစေ။

ဦးရဲရဲဦး
(၁.၁.၂၀၀၀)

ဦးရဲရဲဦး

ကဏ္ဍကဏ္ဍကဏ္ဍ

လောကီခြင်းရှင်တို့ပဲဖြစ်ရာ